

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :

Ἐξωτερικοῦ :

Ἐτησίᾳ . . . δρ. 6,— Ἐτησίᾳ . . . φρ. 10,—
Ἐξάμηνος . . . " 4,50 Ἐξάμηνος . . . " 5,50
Τρίμηνος . . . " 2,50 Τρίμηνος . . . " 3,—
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ, 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10, Ἐξωτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἑκαστὸν λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρθολαίον

Περίοδος Β'.—Τόμος 20^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 2 Νοεμβρίου 1913

Ἔτος 35^{ον}.—Ἀριθ. 49

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕΪ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια).

Καὶ πρῶτα-πρῶτα ἔπρεπε νὰ πάρουν τὸν τυφλόν, διότι ἦτο ἐπικίνδυνον νὰ τὸν ἀρίσουν περισσότερον μόνον εἰς τὸ ἀμάξι.

"Ἀλλῶς τε, ὑπέκριντες εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ ἐπανερχόντο εἰς τὸν Μαῦρον Πύργον, καὶ ὁ γέρον ἐπανειλημμένως τοὺς εἶπεν, ὅτι ἔπρεπε νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὸ δωμάτιον, ὅπου εἶχε μείνῃ τὸσον καιρὸν φυλακισμένος.

— "Ἀνπραγματικῶς ὁ Μπάρμπας εἶπε στὰ σωστά του, εἶπεν ὁ Πορτυμπέρ, ἐκεῖ πάνω θὰ βρῇ χωρὶς ἄλλο τὸ θησαυρὸν ποῦ μᾶς κοπνίζει.

— "Ἀν ἀπεναντίας, ἐξηκολούθησεν ὁ Γκαγιαρντώ, ὁ γέρον εἶνε λιγὰκι βλαμμένος καὶ ὁ θησαυρὸς αὐτὸς δὲν εὐρίσκεται παρὰ στὴ φαντασίᾳ του, ὅς κάμωμε γρήγορα νὰ τοῦ δώσωμε ἀπὸ ἴδω, γιὰτὶ δὲν μοῦ ἀρέσει καθόλου αὐτὸ τὸ διαβολόσπιτο, ὅπου ποτὲ δὲν βλέπει κανεὶς ἀνθρώπους, καὶ ὅταν πάλι βλέπῃ, γίνονται ἄφροντοι μέσα στοὺς τοίχους!..

Ὁ Μπόμπης ἐδήλωσεν, ὅτι ἐπήγαινε νὰ πάρῃ τὸν κόμητα. Ἐν τῷ μεταξῷ, ὁ Γκαγιαρντώ καὶ ὁ Πορτυμπέρ, προσφυγμένοι εἰς τὸ κούφωμα τῆς θύρας, ἐπέβλεπον τὰ παράθυρα καὶ τὰ περίξ, διὰ νὰ προλάβουν καμμίαν νέαν ἀπόπειραν, ὡς ἐκείνην ἢ ὅποιαν ἠπείλησε πρὸ ὀλίγου τὴν ζωὴν των.

Ἀλλὰ τίποτε δὲν ἔβγαλε, καὶ ὁ μικρὸς Τζόκεϋ, ὁδηγῶν

τὰ κλονούμενα βήματα τοῦ γέροντος, ἤμ-
πόρσε νὰ ἐπιστρέψῃ, μέχρι τῶν συντρόφων
τοῦ σφῶς καὶ ἀκέραιος.

"Ὅταν συνηθροίσθησαν ὅλοι εἰς τὸν
προθάλαμον, ὁ κόμης παρεκάλεσε νὰ τὸν
ὁδηγήσουν εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἐπανελά-
βεν ὁμῶς καὶ τὰς συστάσεις του.

— Μὴν ἐμπιστεύεσθε, φίλοι μου, εἰς
τίποτε, τοὺς εἶπεν. Ἐγὼ ξεύρω καλὰ τὰ
σύστηματα τοῦ ἀνέμοῦ μου. Ὁ πύργος

εἶνε γεμάτος κρύπτας, μυστικὰς κλίμα-
κας καὶ ἀφανεῖς θύρας. Διότι αὐτὸς ὁ πα-
νοῦργος δὲν θάβει ποῦ μὲ κρατοῦσε φυ-
λακισμένον, διὰ νὰ νέμεται τὴν περιου-
σίαν μου, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι κάμνει καὶ
ἄλλες βρωμοδοουλιεῖς, ποῦ ἀπαιτοῦν τέ-
τοιαν προφυλάξεις. Ἐχει πολλοὺς βοη-
θοὺς, οἱ ὅποιοι μαζεύονται ἐδῶ κρυφά,
ἀπὸ τὰ ὑπόγεια καὶ τοὺς μυστικοὺς δια-
δρόμους, ποῦ βγάζουν εἰς τὸ βουνὸν ἢ εἰς
τὸ ποτάμι. Μὴ νομίζετε λοι-
πὸν ὅτι ὁ πύργος εἶνε ἄδειος,

ἐπειδὴ δὲν βλέπετε ἀνθρώ-
πους. Ἀπεναντίας νὰ συλλογι-
ζέσθε, ὅτι ὀπίσω ἀπ' αὐτὸ τὸ
παραπέτασμα ὑπάρχει ἴσως
κρυμμένος κανέναν δολοφό-
νος, ἑτοιμὸς νὰ σᾶς ρίξῃ μιὰ
πιστολιά, ἢ ὅτι ἡ σάνιδα αὐτὴ
τοῦ πατώματος μπορεῖ νὰ
φύγῃ ἄξαφνα καὶ νὰ πέσετε
μέσα σὲ κανέναν μπουδρούμι.

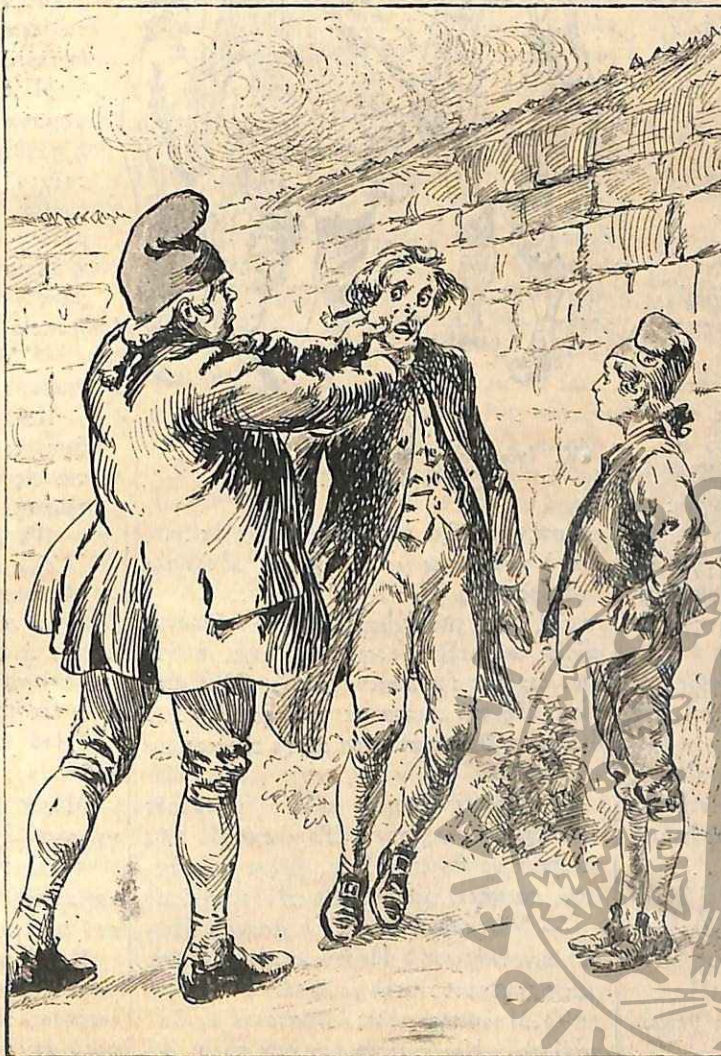
— "ὦ ναί! ἔκαμε χωρὶς νὰ
θελῇ ὁ Μπόμπης, καὶ ἐκεῖνα
τὰ ποντίκια... ὦ! τὰ πον-
τίκια...

Οἱ ἀχθοφόροι ἀπεφάσισαν
νὰ λάβουν ὑπ' ὄψει των τὸς
φρονίμους συμβούλους τοῦ γέ-
ροντος, αἱ ὁποῖαι δὲν ἦσαν βε-
βαίως φαντασιοληξίαι τρελ-
λοῦ. Ἡ μυστηριώδης ἐκείνη
πτῶσις τοῦ λίθου δὲν ἦτο ἀρ-
κετὴ νὰ τοὺς πείσῃ. Καὶ δι'
αὐτὸ ἀνέβησαν ὅπλα, διὰ νὰ
ἐξακολούθησεν τὰς ἐρευνὰς
των εἰς τὸν πύργον.

Ὁ Πορτυμπέρ ἐμάτασε μιάν
πελωρίαν σιδηρᾶν ράβδον, διὰ
τῆς ὁποίας ἀνεσκέλευεν τὴν
φωτιάν τῆς γιγαντιαίας ἐστίας,
καὶ κραδῶνιν αὐτὴν ὡς ῥό-
παλον, εἶπεν:

— "Ε, μὲ αὐτὸ τὸ παιγι-
δάκι, μπορεῖ κανεὶς νὰ προ-
χωρήσῃ.

Ὁ Γκαγιαρντώ εὗρε κατὶ
καλλίτερον.

«Ταῦτα λέγων ὁ Ἡρακλῆς, ἔσφιγγε τὸν λακόν τοῦ ὑπηρετοῦ
τόσον δυνατὰ...» (Σελ. 391 στ. α')

Είς τὸ ἄκρον τῆς κλίμακος ἦτο καρφωμένος ἓνα δέντρο, τὸ ὅποιον ἐβάσταζεν ἓνα φανάρι. Τὸ ἀπέσπασε καὶ δείχνων τὴν αἰγμὴν του, εἶπε:

— Μὰ κ' ἐγὼ τώρα μπορῶ νὰ προχωρήσω.

Μόνον ὁ Μπόμπης δὲν ἦτο ὠπλισμένος· ἀλλ' αὐτὸς ὥφειλε μᾶλλον νὰ χειραγωγῇ τὸν τυφλὸν γέροντα.

Οὕτως ἐξεκίνησαν ὅλοι διὰ τὸ δωμάτιον, ὅπου, κατὰ τὰς διαδεδομένους τοῦ δραπέτου τοῦ Σαραντῶν, θὰ εὕρισκετο ὁ θησαυρός.

Πολὺ ἀργά!

Πρέπει νὰ εἰπώμεν ὅτι, μεθ' ὅλην τὴν προθυμίαν ποὺ ἔδειξαν, διὰ νὰ εὐχαριστήσουν τὸν μικρόν των φίλον, οἱ δύο ἀχθοφόροι ἀμφεβάλλον ἀκόμη ἂν ὁ γέρον εἶχεν ἐντελῶς σώας τὰς φρένας.

— Τέλος πάντων, εἶπαν μεταξύ των, τώρα θὰ βεβαιωθούμε.

Ὁδηγούμενος ὑπὸ τοῦ Μπόμπης, ὁ μικρὸς ὄμιλος διηυθύνθη πρὸς τὴν δεξιὰν πτέρυγα, ὅπου εὕρισκετο τὸ διαμέρισμα τοῦ γέροντος.

Ἀλλ' ὁ πύργος ἐξηκολούθει νὰ φαίνεται ἀκατοίκητος. Τὰ δωμάτια τῆς ὑπηρεσίας ἦσαν ἀδειανὰ καὶ τὰ τζάνια ὅλα δυσμμένα, ἀπὸ ἀποθήκαι τῶν τροφίμων, τὰς ὁποίας οἱ ἀχθοφόροι δὲν παρέλειψαν νὰ ἐπιθεωρήσουν, δὲν περιεῖχον πλέον τὸ παραμικρόν.

Καὶ αὐτὸ δὲν ἦτο μικρὰ ἀπογοήτευσις διὰ τοὺς αἰωνίως παινῶντας.

Ἀνέβησαν μετ' ὀλίγον τὴν μεγάλην κλίμακα, ἐπέρασαν τὸν μακρὸν ἀψιδωτὸν διάδρομον, καὶ ἔφθασαν χωρὶς καμμίαν δυσκολίαν εἰς τὸ περίφημον δωμάτιον.

Μόλις ἐπάτησε τὸ γινώριμόν του δάπεδον, ὁ γέρον ἤρπασε τὸ χέρι τοῦ Μπόμπης καὶ διηυθύνθη μόνος του εἰς τὴν δεξιὰν γωνίαν τοῦ δωματίου. Ἐκεῖ ἤρχισε νὰ ψηλαφῇ τὸν τοῖχον, λέγων:

«Ἡ εἰκὼν... ποῦ εἶνε ἡ εἰκὼν...»

— Ποῖα εἰκὼν; ἠρώτησαν συγχρόνως καὶ οἱ δύο ἀχθοφόροι, παρακολουθοῦντες μετ' ἐνδιαφέρον αὐτὴν τὴν σκηνήν.

Ὁ γέρον ἐξηκολούθει νὰ περιφέρῃ τὰς τρεμούσας χεῖρας του ἐπὶ τοῦ τοίχου, καὶ ἀπελπὶς τοὺς παρεκάλει:

— Πητέ μου λοιπὸν... ποῦ εἶνε ἡ εἰκὼν;... ἡ εἰκὼν ποῦ με παριστᾷ μετ' ὅλην τὴν μεγαλήν στολήν καὶ μετ' ὅλην τὴν παράσημον τοῦ Ἀγίου Λουδοβίκου, ποῦ εἶνε;...

— Νά τα μαε! ἐσυλλογίσθησαν οἱ ἀχθοφόροι με στενακόντες, κυττάζοντας ὁλόκληρα χωρὶς νὰ βλέπουν οὔτε ἕνα εἰκόνα· νά τα μαε! ὁ γέρον ἤρπασε τὸ παραμικρόν!... καὶ μετ' ἐπιμένοντες νὰ βροῦμε θησαυρόν... ἂν δέ...

Ὁ Μπόμπης ὅμως ἐπεδεβαίωσε τὸν ἰσχυρισμὸν τοῦ τυφλοῦ.

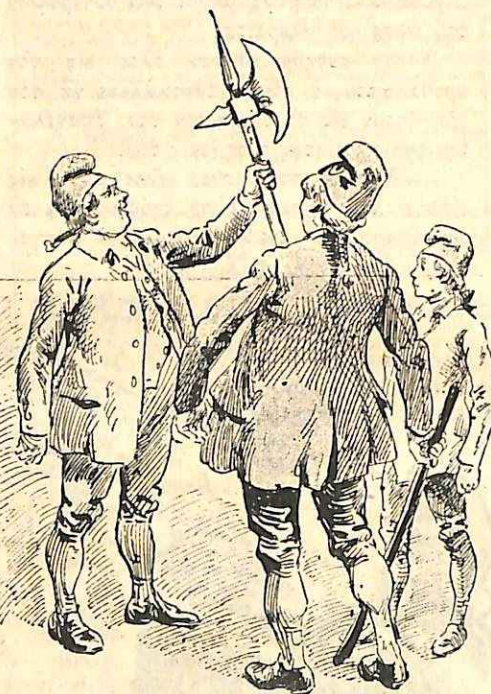
Ἐνεθυμῆτο κάλλιστα αὐτὸς, ὅτι καὶ κατὰ τὰς δύο ἐπισκέψεις εἰς ἐκεῖνο τὸ δωμάτιον, εἶχεν ἰδῇ ἐκεῖ, δεξιὰ τοῦ παραθύρου ποὺ ἦτο φραγμένον μετ' ἀντίσταν, τὴν εἰκόνα ποὺ ἔζητοῦσαν ὁ κύριος.

Ἀλλ' ἡ εἰκὼν δὲν ἦτο πλέον εἰς τὴν θέσιν τῆς. Ἐφαίνετο ἀκόμη τὸ καρφί, ἀπὸ τὸ ὅποιον ἦτο κρεμασμένη, καὶ μία φαῖα γραμμὴ ἐπὶ τοῦ τοίχου — ἔγνωσε τὸ ὅποιον εἶχεν ἐρῆσθαι ἐκεῖ τὸ κάτω μέρος τοῦ πλαισίου.

Ὅταν ὁ μικρὸς τζόκεϋ ἀνεκάλυψε τὰς παρατηρήσεις του εἰς τὸν τυφλόν, οὗτος κατέπεσεν εἰς ἓνα κἀθισμα καὶ ἐφώνησε ὑπὸ τὸ κράτος τελείας ἀπελπίσεως:

— Πολὺ ἀργά... ἤλθαμε πολὺ ἀργά...

Ἐμάντευσε τὴν κρύπτην μου... βρῆκε τὰ χρήματα ποὺ μπόρεσα νὰ κρύψω μιὰ φο-

«Κι' ἐγὼ μπορῶ τώρα νὰ προχωρήσω!»
(Σελ. 390, στ. α')

ρὰ στὴν κορνίζα ἐκείνης τῆς εἰκόνης... καὶ ὁ κακοῦργος μου ἔκλεψε κι' αὐτὸν τὸν θησαυρόν μαζί μετ' ὅλα τὰ ἄλλα!...

Ἡ ὀργὴ τῶν ἀχθοφόρων, ὅταν ἤκουσαν αὐτὰς τὰς λέξεις, ἐξερράγη. «Ὁχι, ὁ γέρον δὲν ἦτο τρελλός, ἀφοῦ ὁ Μπόμπης εἶχεν ἰδῇ τὴν εἰκόνα μετ' ὅλην τὴν θησαυρόν... Καὶ νὰ ποῦ ἔχονταν τώρα αὐτὴν τὴν περιουσίαν!...

— Μὰς τὴν ἔφτιασε πάλι ὁ μακαρὸς ἐφώνησεν ὁ Γκαγιαντῶ. Τὸ κατὰλαβε πῶς θὰ ξαναχρηρίσουμε, ἔφαζε, βρῆκε τὰ λεπτά, τὰ πῆρε... κι' ἀπὸ δὴ πᾶν οἱ ἄλλοι!

— Νὰ γιατί βρήκαμε τὸ μαγαζὶ ἀδειανό, συνεπλήρωσε ὁ Πορτμπέρ, χωρὶς οὔτε μιὰ παληόκοττα στὴν κουζίνα!

Ὁ Μπόμπης μάλιστα ἐκρατοῦσε τὰ δάκρυά του. Καὶ ἡ λύπη του ἦτο πολὺ διακαλοποιημένη!

Νὰ ἐπιτύχῃ τὴν δραπέτευσιν τοῦ τυ-

φλοῦ ἐκ τοῦ φρενοκομείου, νὰ κατορθώσῃ νὰ τὸν φέρῃ εἰς τὸν πύργον, ὅπου θὰ ἐπαυρίσκε τὴν περιουσίαν του, καὶ νὰ φθάσῃ μιὰν ἡμέραν, ἴσως καὶ μιὰν ὥραν ἀργότερα!... Κρίμα! κρίμα!...

Ἀφοῦ ἐσχολήσαν ἀρκετὰ αὐτὴν τὴν ἀτυχίαν, εἶδαν ὅτι δὲν εἶχαν νὰ κάμουν τίποτε ἄλλο εἰς τὸ δωμάτιον ἐκεῖνο καὶ ἀπεφάσισαν νὰ φύγουν.

Σχεδὸν διὰ τῆς βίας ἀπέσπασαν τὸν δυστυχῆ γέροντα, ἀπὸ τὴν θέσιν ἐκείνην ποὺ εἶχε κρύψῃ ἄλλοτε τὸν θησαυρόν του, διὰ νὰ τὸν ἀπαγάγουν, συρόμενον ἐπιπόνως καὶ στηριζόμενον ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ Μπόμπης.

Ἐνῶ ἔφευγον οὕτω, ὁ Πορτμπέρ ἐξεδήλωνε τὴν δυσχεροσύνην του, κτυπῶν τοὺς τοίχους μετ' ὅλην τὴν δύναμιν καὶ τὴν σιδηρῆν του ράβδον, τὴν ὁποίαν ἐκράδαινε μανιωδῶς.

— Παληόπυργε! ἐφώνησε.

Καὶ δὸς του μπαστουνιές!

— Βρωμομαχάξω! συνεπλήρωνεν ὁ σύντροφός του.

Καὶ δὸς του κλωτσιές!...

Ὁ ἀκούσιος ὁδηγός.

Ἐξάρνα, εἰς τὸ ἄκρον ἑνὸς θολωτοῦ διαδρόμου, οἱ δύο ἀχθοφόροι ἐστάθησαν ἔξαρνα ἐκπληκτοί.

Μ' ἐν ἀπὸ τὰ λυσσαλέα ἐκεῖνα κτυπήματα ποὺ κατέφεραν ὁ Πορτμπέρ, ἡ ράβδος του ἐχώθη ὁλόκληρος εἰς τὸν τοῖχον! Ἐκύτταξαν, διὰ νὰ ἰδοῦν πῶς συνέβη αὐτὸ καὶ ἐδεβαίωθησαν, ὅτι ἡ ράβδος εἶχε κτυπήσῃ εἰς μιὰν σκινίδα, ἡ ὁποία εἶχεν ἀκριβῶς τὸ ἴδιον χροῖμα μετ' ὅλην τὴν τοῖχον. Ἦτο μία κρυφὴ θύρα, ἡ ὁποία ἐβγαζεν εἰς ἓνα στενὸν διάδρομον.

— Μπᾶ διάβολε! ἀνέκραξεν ὁ Γκαγιαντῶ, κι' ἄλλες κρυψίδες!

Καὶ καθὼς ἐπρόφερε αὐτὰς τὰς λέξεις, τοῦ ἐφάνη, ὅτι κάτι εἶδε νὰ κινῆται εἰς τὸ βάθος τῆς σκοτεινῆς ἐκείνης τρύπας.

— Τὸ νοῦ σου! ἐφώνησε.

Ἀλλὰ καὶ ὁ Πορτμπέρ εἶχεν ἰδῇ.

Ἀστραπηδόν, ἔχωσε τὸ χέρι του εἰς τὸ ἄνοιγμα καὶ ἤρπασεν ἀπὸ τὸν ὦμον ἓνα σῶμα, τὸ ὅποιον, μεθ' ὅλην τὴν ἀντίστασιν τοῦ κατόχου του, ἔσυρε μέχρι τῆς αὐλῆς, εἰς τὸ φῶς.

Ἦτο ἓνας ἄνθρωπος, ὠχρὸς ἀπὸ τὸν φθόρον του, μετ' ὅλην τὴν ὑπέρτατον.

Μόλις τὸν εἶδεν, ὁ Μπόμπης τὸν ἀνεγνώρισε ἀμέσως.

— Εἶνε ὁ Φλωρίνος, εἶπεν, ὁ ἐμπιστος καμαριέρης τοῦ κόμητος Μουσῦ, αὐτὸς ποῦ μ' ἐφυλάκισε ἐπὶ τοῦ μπουδρουμι!

Καὶ ὁ ὑπηρετὴς ἐπίσης ἀνεγνώρισε τὸν μικρόν τζόκεϋ καὶ τὸν τυφλὸν γέροντα· ἐννοήσας δὲ ὅτι ἤλθεν ἡ ὥρα νὰ πληρώσῃ πολὺ ἀσχημα τὸ παλαιὸν του χρέος πρὸς τὰ δύο αὐτὰ θύματα του, ἐψήφισεν ἱκετευτικῶς:

— Μὴ με πειράζετε... δὲν φταίω ἐγώ... Δὲν εἶμαι παρὰ πτωχὸς ὑπηρετῆς, ποῦ ἐντελεῖ τὰς διαταγὰς τοῦ κυρίου του!

Ὁ Πορτμπέρ ὁμῶς δὲν ἐχαλάρωνε τὸ σφίξιμόν του κ' ἐπανελάμβανε θριαμβευτικῶς:

— Ἐπιτέλους!... Δόξα σοι ὁ Θεὸς!... Βρῆθη! ἐδῶ μέσα κ' ἓνας ἄνθρωπος!

Καὶ ταῦτα λέγων, ὁ Ἡρακλῆς ἐσφριγγε τὸν λαιμὸν τοῦ ὑπηρετοῦ τόσο δυνατὰ, ὥστε ὁ δυστυχισμένος αὐτὸς ἤρχισε νὰ ψυχρραγῇ.

Ὁ γέρον τότε ἐπενέβη.

— Ἀ, εἶπεν, ὁ Φλωρίνος εἶν' ἐκεῖ! Τότε μὰς μένει κάποια ἐλπίς, γιατί αὐτὸς θὰ ξυρῇ ποῦ βρίσκεται ἡ εἰκὼν μου. Τὸ ξυρῇ. Ὁ κύριός του δὲν εἶχε μυστικὰ ἀπ' αὐτόν.

Ἀκούσας αὐτὰς τὰς λέξεις, ὁ Πορτμπέρ ἤρχισεν ἀμέσως νὰ σφίγγῃ ὀλιγώτερον.

— Ὡ, ἀνέκραξε, ἂν ξέρῃ τὸ μυστικό, θὰ μὰς τὸ πῇ· ἐγὼ σὰς ἐγγυῶμαι!

Καὶ νεύσας εἰς τὸν σύντροφόν του, ἐξηκολούθησε:

— Γκαγιαντῶ, βόηθα!

Καὶ χωρὶς ἄλλας ἐξηγήσεις, συννενοηθέντες ἀμέσως, οἱ δύο ἀχθοφόροι ἤρπασαν τὸν ὑπηρετὴν, ὁ ἓνας ἀπὸ τὰ πόδια, ὁ ἄλλος ἀπὸ τὰ χέρια, καὶ ἤρχισαν νὰ τὸν τραβοῦν κατ' ἀντιθέτους διευθύνσεις.

— Ἐνα!... δύο... τρία!... Θὰ μιλήσῃς, παληόκοττο!

Τὰ κόκκαλα τοῦ Φλωρίνου ἐτριζαν, τὰ μάτια του ἐπατάχθησαν ἔξω, ἀλλὰ τὸ στόμα του ἔμεινε κλειστόν.

— Ἐνα!... δύο... τρία!... Ἐλα, μίλησέ γιατί θὰ σὲ σφίσουμε.

Κραυγὴ πόνου ἀνέκοψεν αὐτὴν τὴν φορὴν τὴν προσπάθειαν τῶν βασιανιστῶν.

— Σταθῆτε! ἱκέτευεν ὁ Φλωρίνος μετ' ἀσθενῆ φωνὴν ἐτοιμοθανάτου. Θὰ σὰς πῶ ὅλα... Ἡ εἰκόνα μετ' ὅλην τὴν χρυσὴ κορνίζα βρίσκεται εἰς τὸ πυργάκι... ἐπὶ τὸ παρεκκλήσι... Πᾶμε νὰ σὰς τὴ δείξω...

Ἀμέσως οἱ δύο γίγαντες ἄφισαν τὴν λείαν των. Ἀλλ' ὁ δυστυχὴς ὑπηρετῆς, ἀνίκανος νὰ στηρίχθῃ εἰς τοὺς πόδας του, ἐσωρίασθη κάτω.

— Διάβολε! ἔκαμεν ἀνήσυχος ὁ Πορτμπέρ. Πάρα πολὺ τὸν τράβηξε, καίμνε Γκαγιαντῶ!

— Ἐγὼ ἡ εὐ; διαμαρτυρήθη ὁ ἄλλος.

Ὁ Φλωρίνος ἐν τούτοις συνῆλθε καὶ μετ' ὀλίγας στιγμὰς ἐνευσεν, ὅτι θέλει νὰ ὁμιλήσῃ.

Τότε διηγήθη τότε, ὅτι ὁ κύριός του, ὁ ὁποῖος χθὲς ἀκριβῶς εἶχεν ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν πύργον, ἔφυγε μόλις ἀνεγνώρισε τοὺς ἐπιδρομῆς, ἀπὸ τὴν ὑπόνοιαν τοῦ παρεκκλησίου.

Πρὶν φύγῃ, βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ ὑπηρετοῦ, ἐδοκίμασε νὰ συντρίψῃ τοὺς ἐπιδρομῆς, ρίπτων, ἀπὸ τὸ πρῶτον πάτωμα, τὴν πέτραν ἐκείνην, τὴν ὁποίαν εἶχε προτοίμασθαι ἐπὶ τῆς.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΝΑΙ-Ι-ΣΚΟΣ
τοῦ Ἀρσ-
κειοῦ μας
τιμᾶται ἐπ'
ὁ νόμ. α. τ. ι.
τῆς Ἀγίας
Ἀναστα-
σίας, διότι
Ἀναστα-
σία ἐτυχε
νὸ ὄνομα

ἔσται ἡ σύζυγος τοῦ μεγάλου εὐεργέτου Ἀρσάκη. Κάθε χρόνον λοιπὸν, τὴν 29 Ὀκτωβρίου, μνήμην Ἀναστασίας τῆς Ρωμαίας, τὸ Ἀρσάκειον ἔχει τὸ πανηγύρι του. Εἰς τὸν ναῖσκον, τὸν ὅποιον στολίζουν μετ' ἀνθῶν αἱ Ἀρσακειάδες, τελεῖται δοξολογία καὶ λειτουργία. Τὸ δὲ ἀπογευμα δίδεται μία ὥρα εἰς ἐορτή. Ἡ μουσικοφιλολογικὴ αὐτὴ ἀπογευματινὴ ἔχει τοῦτο τὸ ἰδιαιτέρον: ὅτι τὴν διοργανῶν μόναι τῶν αἱ μαθήτριαι τῆς ἀνωτέρας τάξεως τοῦ Διδασκαλείου, χωρὶς νάναμιγνύεται διόλου ἡ Διευθύντρια ἢ ἄλλος κανεῖς. Εἶνε μία ἐορτὴ προσφερομένη ὑπὸ τῶν μαθητριῶν εἰς τὰς διδασκαλίσσας καὶ τοὺς καθηγητάς των. Αὐταὶ συντάσσουν καὶ καθαρογράφουν τὸ πρόγραμμα, αὐταὶ ἐκλέγουν τὰ κομμάτια τῆς μουσικῆς, τῆς ἀπαγγελίας, τῆς παραστάσεως, αὐταὶ ἀκόμη κατασκευάζουν καὶ τὰ γλυκίσματα.

Φέτος, παραδείγματος χάριν, ἔκαμαν τσάι, κέικ, παξιμαδιάκια καὶ ἀρράτους κουραμπιέδες, ὅλα μετ' ὅλην τὴν ἀντιμετώπισην. Αὐτὰ διὰ τὸ ὕλικόν μέρος. Διὰ δὲ τὸ πνευματικὸν τοῦ προγράμματος, μετέφεραν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ ἓνα δραματάκι καὶ ἐδιήλεξαν ἀπὸ τὴν «Διάπλασιν» δύο κωμωδίας. Ἐννοεῖται, ὅτι καὶ τὰ τρία κομμάτια τὰ ἐγυμνάσθησαν καὶ τὰ ἐπαίξαν μόναι των. Θαυμάσια δέ. Ἰδοὺ τί γράφει ὁ συντάκτης μὴς ἐφημερίδος, ὁ ὁποῖος παρεῖρθε εἰς τὴν ἀπογευματινὴν:

«Μετὰ τὸ τραγῶδι «Ὀργὴ Θεοῦ» — μουσικῇ τοῦ κ. Πολυχρότη ἐπὶ στίχων τοῦ κ. Μαντσοῦνα — ἀρχίζει τὸ... ὁ αὐτὸς τῆς Ἀγίας Ἀναστασίας. Κοριτσάκια, ποῦ εἶνε ζήτημα ἂν εἶδαν ποτὲ θέατρον, παρουσιάζονται πρὸ τῆς διευθυντρίας καὶ τῶν καθηγητῶν των, νὰ παίξουν δράμα καὶ κωμωδίαν! Ποῦ ἦσαν τὸ θάρρος; ποῖος τὰς ἐδίδαξε; Ποῖος τὰς ἐμάθε νὰ στέκουν εἰς τὴν σκηνήν;... Ποῖος ἄλλος ἀπὸ τὸ ὁρμηφυτὸν των;... Κάποιος ἔγραψε μιὰν φορὰν, ὅτι ἅμα λείβουν ἡ Κυδέλλη καὶ ἡ Κοτοπούλη, τὸ Ἑλληνικὸν Θέατρον — θὰ μείνῃ ὁρατὸν ἀπὸ ἐξέχουσας ἡθοποιούς. Ἀλλὰ τὰ κορίτσια ποῦ ἐπαίξαν προχθὲς εἰς τὸ Ἀρσάκειον ἀπέδειξαν, ὅτι γυναῖκες διὰ τὸ Θέατρον δὲν θὰ λείβουν ποτέ. Τὸ οὐσιώδες εἶνε νὰ γίνῃ ἓνα καλὸν Θέατρον.»

Φαντασθῆτε λοιπὸν τὴν ὥρα τὴν ποῦ ἐπαίξαν αἱ Ἀρσακειάδες, διὰ νὰ ἐμπνεύσουν τέτοιαι σχέσεις εἰς τὸν συντάκτην! Ἀλλ' ἐκτὸς τῆς ἡθοποιίας καὶ τῆς ἀπαγγελίας των, ἐθαυμάσθη καὶ ἡ μουσικὴ των. Ἀλλὰ ἐπαίξαν δύσκολα κομμάτια εἰς τὸ πιάνο, ἀλλὰ ἐξετέλεσαν εἰς κουαρτέττο μιὰν ρεβερί τοῦ Σιούμαν, καὶ εἰκοσιπέντε μαζὶ ἐφιγουράρισαν εἰς τὴν Μανδολινάτα — ἔχει δλέπτετε καὶ τὴν Μανδολινάτα τοῦ Ἀρσάκειον, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Λάβδα.

Προσθέσατε τώρα καὶ τοὺς ρηθέντας κουραμπιέδες, καὶ ἀναλογισθῆτε πόσας γλυκύτητας προσέφεραν αὐτὴ ἡ ἀπογευματινὴ, τὸ ὅρατον ἔργον τῶν μαθητριῶν. Εὐγε εἰς τὰς καλὰς Ἀρσακειάδες, ποῦ δείχνουν τὴν πρόθεσιν εἰς ὅλα. Καὶ τοῦ χρόνου, καὶ εἰς ἀνώτερα.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΠΟΘΟΣ

Ἦθελα στὴν ἀγκάλῃ τοῦ ἀπείρου Ἀστόχαστα κι' ἀπόκοτα νὰ ὀρμήσω, Κι' ἀπ' ἐπὶ τὸ τέλος μακρυνοῦ ὄνειρόν μου Ἀνδρὰς σιστός, καινούργιος νὰ ἐυπνήσω.

Ταξειδεύτης νὰ πάω καὶ νὰ περάσω Τὴς χώρες τῶν παραμυθιῶν, τὰ πλάτια, Πελάγη, βουνά, δάση, καὶ νὰ φθάσω Ἐκεῖ ποῦ ἔχουν οἱ ἀήτοι παλάτια...

Νὰ πάω στοῦ Χουδσον θέλω τ' ἀσημένια Νερά ποῦ τ' ἀγκαλιάζουν πρασινάδες Ζηλόφθονες, κι' ἀπλώνουν σμαραγδένια Τὰ φύλλα θαυμαστὰς περιπλοκάδες.

Στῆς Ὀρεγὸν νὰ φθάσω τ' ἀκρογιάλια Ποῦ τὰ φυσάει ὁλοπάρενο τ' ἀγέρι Τοῦ Εἰρηνικοῦ, καὶ παίζουν μαϊστράλια Μὲ τ' ἀνθῶν τῶν μυλῶν τὸ μεσημέρι.

Στῶν Ἰνδιῶν τὰ μυθικά παλάτια Ποῦ ἡ ζυὴ ἐγήρασε· οἱ Βραχμᾶνοι Στῇ γῇ ποῦ γέρνουν τὰ σοφὰ των μάτια Ἡ σ' ἀγριοκυττάζουν Μουσουλμᾶνοι.

Στὰ ὕψηλά, τὰ χιονερὰ Ἰμαλάια Οἱ πόθοι μου ἀκράτητοι πηγαίνουν Στὰ δασωμένα, ἀπάτητὰ των πλάγια Ποῦ ὁ ἱερὸς Ἰνδὸς καὶ Γάγγης διαίνονται.

Καὶ στὴν «εὐδαίμονα», τὴν μαγικὴν Ἀραβίαν

Ποῦ ὁ φοῖνικας πεθαίνει καὶ γεννιέται. Τὰ μὲν τῆς ἐποῦ σκορπᾷ ἡ κασιόλα Καὶ τὸ λιοντάρι ἀνήσυχον πλανιέται.

Νὰ πάω θέλω ἀκόμα στὴ Σιέρρα, Τὸ Ἰσπανικὸ νὰ πῶ κρασί τ' ἀφράτο, Στοῦ Γουαδαλκιδῆ τοὺς ἐχθροὺς πέρα Καὶ στῶν πορτοκαλιῶν τὸν ἴσκιο κάτω.

Κ' ὕστερα, μετὰ χρόνους νὰ γυρίσω Στὴν πατρικὴ μου γῇ, ὅς ἐνα καλὸν Μικρὸ καὶ ταπεινὸ νὰ καταστήσω Καὶ νὰ ἐσχάσω κάθε τι ποῦ θλίβει.

Ὀλίγη γῇ με δένδρα γύρω-γύρω Καὶ τὸν πατέρα ἡλιο ὅλη τὴ μέρα, Ἀφοῦ θὰ ἰδῶ πόσα πολλὰ, νὰ γέλω Ταξειδεύτης ἐπὶ αὐτὴν ἐδῶ τὴ σφαῖρα!

Νέα Ὑόρκη

Δ. Ε. ΒΑΛΑΚΟΣ

Ο ΗΡΩΪΣΜΟΣ ΕΝΟΣ ΟΔΗΓΟΥ

(Συνέχεια και τέλος· ἴδε σελ. 393)

Ἡ μικρή κόρη με τὰ σκουρὰ ξανθὰ μαλλιάκια, ποὺ σὲ τρελλοὺς βοστρύχους ἐκυμάτιζαν στὸν ἥλιο, καὶ ἀπλωμένα στοὺς ὤμους τῆς ἐμοιάζαν με ἀκτινοβόλο ἐπαινόφορο, ἦτο ὀλιγώτερον ὠραία καὶ πὶο ἀπότομη ἀπὸ τὸ ἀγόρι. Εἶχε μιὰ φωνὴ προστάγματος ὀργίλου καὶ χαριτωμένου, ὅταν φώναζε στὸ πεισματάρικο γαϊδουράκι τῆς: «Ντέ, ντέ, Μαρτίνο!»

Ὁ Κάρολος εὗρε καὶ ἐν αὐτὰ τὰ πλουσιόπαιδα τὴν ὁμοιότητα μετὰ τὴν Πετρούλα καὶ τὸν Ἰουλιανό, ὥστε τ' ἀγαποῦσε σὺν καὶ τὰ ἀδελφάκια του καὶ σχεδὸν τὰ συνέχευε μ' ἐκεῖνα.

— Ντέ, ντέ, Μαρτίνο! ἐπανελάμβανε τὸ κοριτσάκι.

Οἱ ὄντι τώρα ἀνερροῦντο ἀργὰ ἐν ἑνῇ μονοπάτι, ποὺ ἦτο ἀνοιγμένο στὸν βράχο καὶ εἶχε πλάτος ἑνὸς μέτρο τοῦ περισσότερου.

Ὁ Κάρολος ἐδάδιζε στὸ χεῖλος τοῦ κρημνοῦ γιὰ νὰ ἐπιβλέπῃ τοὺς ὄνους καὶ συμβόλευε τὰ παιδιά νὰ κρατιῶνται στερεὰ καὶ νὰ μὴ κάνουν τρέλλες.

Προχωροῦσαν κατὰ μῆκος ἐνὸς βαρά-

εῖπε, ὅτι θὰ μείνῃ πίσω, γιὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἀρκουδά νὰ προχωρήσῃ, γιὰ νὰ τῆς φράξῃ τὴν δίοδον. Τοὺς παρήγγειλε νὰ πηγαίνουν ἥσυχά, νὰ μὴ διεγείρουν τὰ ζῷα τῶν οὐτὲ μετὰ τῆς φωνῆς. Ἐπειτα τὰ ἐστερέωσε βιαστικά στὸ κάθισμά των καὶ ἔκαμε σημεῖον στοὺς ὄνους νὰ ἐπιστρέψουν.

Αὐτοὶ ὑπήκουσαν ἀμέσως καὶ ἄρχισαν νὰ κατεβαίνουν.

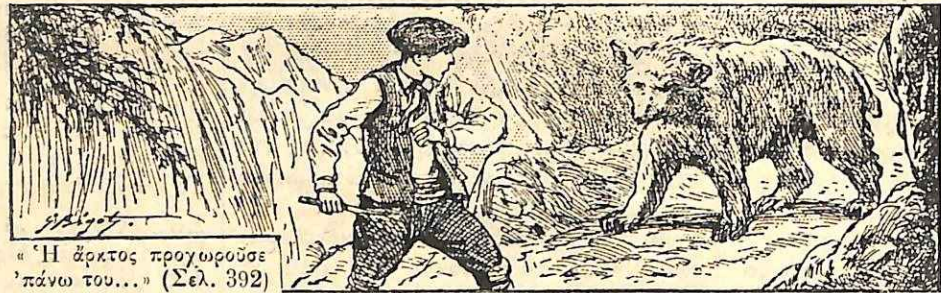
Μόλις τὰ παιδιά ἀπεμακρύνθησαν ὀλίγον, ὁ Κάρολος, κρατῶν σφιχτὰ τὸ μαχαίρι, ὀπισθοχώρησε μετὰ μικρὰ βήματα, γιὰ νὰ φθάσῃ ἐν ἑνὶ μέρει τοῦ μονοπατιοῦ κάπως πλατύτερο. Ἀπὸ ἐκεῖ ἤκουε ἑνὸν θόρυβο χαλινιῶν, ποὺ κατακυλούσαν στὸ βράθρον, ὠθούμενα ἀπὸ μιὰ μῦξα στακτερή, ποὺ κατέβαινε ἀπὸ τὸ βουνό.

Ἦτο μιὰ ἀρκτος, ἡ φαῖα ἀρκτος τῶν Πυρηναίων, μετὰ τὸ ὑψηλὸ ἀνάστημα καὶ τὸ βαρὺ καὶ δυνατό βάδιμα.

Τὸ θηρίον ἀπεῖχε τώρα μόλις εἴκοσι μέτρα ἀπὸ τὸν Κάρολον καὶ τὸν εἶχε διακρίνει.

Ὁ ὀδηγὸς ἀκούμπησε στὸν βράχο καὶ περίμενε.

Ἡ ἀρκτος προχωροῦσε κατ' εὐθείαν ἐπάνω του.

«Ἡ ἀρκτος προχωροῦσε ἐπάνω του...» (Σελ. 392)

Ἐξάφνα ὁ ὄνος, ποὺ πῆγαινε ἐμπρός, ἐσταμάτησε ἀπτότομα. Καὶ ὁ δεύτερος κατελήφθη ἀπὸ ἑνὸν τρόμο σπασμωδικὸ στὰ πόδια καὶ ὀλίγο ἔλειψε νὰ γονατίσῃ.

— Ντέ, ντέ, Μαρτίνο! ἐφώναζε γελαστὰ τὸ κοριτσάκι.

— Σιωπή! εἶπε ὁ Κάρολος, πλησιάζων τὸ δάκτυλο στὸ στόμα.

Ὁ ὀδηγὸς εἶδε ἐκεῖνο ποὺ ζητοῦσε νὰ ἰδῇ.

Ἔσυρε ἀπὸ τὴ ζώνη του μιὰ μεγάλη ξιφομάχαιρα καὶ τὴν ἐκράτησε ἀπὸ πίσω του, γιὰ νὰ μὴ τρομάξῃ τὰ παιδιά.

Ἐπειτα ἔπιασε ἥρεμα τὸν πρῶτον ὄνον ἀπὸ τὸν χαλινὸν καὶ τὸν ἐστρεψε πρὸς τὸν κατήφορον.

ἔκαμε τὸ ἴδιον καὶ τὸν δεύτερον.

— Τώρα, παιδιά μου, εἶπε σιγὰ-σιγὰ, μοὺ ὑπόσχασθε νὰ εἰσθε φρόνιμα; Πρέπει νὰ γυρίσετε μοναχὰ σας.

— Γιατί; ἐρώτησε τὸ κοριτσάκι.

— Ὑπάρχει ἐκεῖ ἐπάνω ἑνὸς θηρίου, ποὺ μπορεῖ νὰ σᾶς φάῃ.

— Τί θηρίο; ἐρώτησε τὸ ἀγόρι, ὠχρὸ ἀπὸ τὸν φόβο.

— Μιὰ ἀρκουδά, ἀπήντησε ὁ Κάρολος.

Ὁ ὀδηγὸς καθυστάθηκε τὰ μικρὰ. Τοὺς

κτος ἐσταμάτησε καὶ ἐμούγκρισε θυμωμένη.

Ὁ Κάρολος ἔμεινε ἀκίνητος μετὰ τὸ βλέμμα προσηλωμένο στὰ μάτια τοῦ ζώου. Ἐμοιάζε σὺν ἄγαλλμα ἀκαλίστητον στὸν βράχο.

Τὸ θηρίον σκλήθηκε στὰ πισινὰ πόδια του καὶ ἐπροχώρησε μετὰ τὸ στόμα ὀρθάνοικτο. Μετὰ τὰ ἐμπροσθινὰ του πόδια ἔκανε κινήσεις τρομαρῆς. Καὶ οἱ βράχοι ἀντηχοῦσαν ἀπὸ τὰ ἄγρια του μουγκρίσματα.

Ἐμπρός στὴν ἀπειλητικὴ ἀκίνησίαν τοῦ Καρόλου, ἡ ἀρκτος φαίνεται ὅτι μετέβαλε γνώμην, καὶ ἐξακολούθησε νὰ κατεβαίνει. Προσπαθοῦσε μόνον νὰ τηρῇ θέσιν ἀμυντικὴν κατὰ τοῦ ζωντανοῦ αὐτοῦ ἀναγλύφου, ποὺ δὲν εἶχε συνειθίσει νὰ τὸ συναντᾷ στὰ βουνά. Ἐπειτα, ὅταν προσπέρασε τὸν ὀδηγὸ κατὰ ὀλίγα βήματα, πῆρε τὸν κατήφορο μετὰ τὰ τέσσαρα.

Ὁ Κάρολος ἐσκέφθη: «Θὰ συναντήσῃ τὰ παιδιά.»

Καὶ ἀφίνων τὸ πεδίον, ποὺ εἶχεν ἐκλέξει γιὰ τὴν μονομαχίαν, ὤρμησε πρὸς καταδίωξιν τῆς φυγάδος.

Ἡ ἀρκτος ἀντελήφθη, ὅτι τὴν ἀκολουθοῦσαν, ἐσταμάτησε καὶ ἐδέχθηκε τὴν πάλιν. Ἦλθε μάλιστα ἐμπρός ἐν τὸν Κά-

ρολον, ποὺ ἐπερίμενε σφιγγὼν νευρικά τὸ μαχαίρι του.

Τὸ μονοπάτι ἦτο τόσο στενὸ στὸ μέρος αὐτό, ὥστε ὁ ἄνθρωπος καὶ τὸ ζῷον δὲν ὄχι μποροῦσαν νὰ περάσουν ἀντιμέτωποι. Ἀπὸ τὴ μιὰ πλευρὰ ὁ βράχος, ἀπὸ τὴν ἄλλην

τὸ τρομαρὸν βράθρον.

Ὁ ὀδηγὸς προσύλαξε μετὰ τὸ ἀριστερὸν χεῖρ τὸ μέτωπό του καὶ τὰ μάτια του καὶ μετὰ τὸ δεξιὸν ποὺ κρατοῦσε τὸ ὄπλο, ἔκαμε ἑνὰ ταχὺ κίνημα ἀπὸ κάτω πρὸς τὰ ἐπάνω, σὺν νὰ ἤθελε μονομιᾶς νὰ ἐξορίσῃ τὸν ἐχθρὸν του.

Ἐνὰ μουγκρίσμα τρομαρὸ ἀντήχησε.

Τὸ κτύπημα εἶχε δοθῇ. Ἡ ἀρκτος κλονίσθηκε καὶ ἔπεσε κοντὰ ἐν τὸ τοίχωμα τοῦ στενοῦ.

Ἦν ἑνὰ δευτερόλεπτο, ὁ Κάρολος ἀπέσπασε τὴ μαχαίρά του καὶ τὴν ξαναθύθισε στὴν κοιλίαν τοῦ θηρίου.

Θέλησε ἔπειτα νὰ κάμῃ ἑνὰ πῆδημα πρὸς τὰ ὀπίσω. Ἀλλὰ ἦτο πιά ἀργά. Τὸ δεξιὸν τοῦ πόδι βρέθηκε κλεισμένο μέσα στὰ πόδια τῆς ἀρκτος. Καὶ ὁ γενναῖος ὀδηγὸς κυλίσθηκε μαζί τῆς στὴν ἄβυσσον.

Τίποτε δὲν ἐτάραξε τὸν σιωπηλὸ δρόμο τῆς λίμνης Ἐσκαρμποῦ μετὰ τὴν πτώσιν τῶν δύο σωμάτων.

Μόνον ἑκὰτὸ μέτρα μακρὰ ἀπὸ τὸ δρόμον αὐτό, ἠκούετο ἡ πεισματωμένη τροπὴ ἐνὸς κοριτσιοῦ πρὸς τὸ ζῷον του, ποὺ κατέβαινε πολὺ ἀργά:

— Ντέ, ντέ, Μαρτίνο!

Οἱ δύο ὄντι ἐφεραν τὰ παιδιά στὸ ξενοδοχεῖον τῶν πρὸ τῆς ὀριζήμενης ὥρας.

Τὰ μικρὰ διηγήθησαν τὴν αἰτία τῆς βιολογικῆς ἐπιστροφῆς τῶν: Στὸ βουνὸ ἦτον ἑνὸς θηρίου, ποὺ θὰ τὰ ἐτρωγε. Γι' αὐτὸ ὁ ὀδηγὸς τοὺς εἶπε νὰ γυρίσουν πίσω.

Φῆμαι ἄρχισαν νὰ διατρέχουν τὸ χωριό. Ὁ Κάρολος νὰ μὴ συνοδεύῃ τοὺς ταξιδιώτας, ποὺ τοῦ ἐμπιστεύθηκαν! Τὸ γεγονός αὐτὸ ἦτο τόσο παρὰδοξον, ποὺ οἱ γεροντότεροι ὀδηγοὶ κινούσαν τὸ κεφάλι καὶ ἔλεγον:

— Κάτι τρομαρὸ θὰ συνέβη!

Ἡ ἡμέρα ἐτελείωσε καὶ ὁ Κάρολος δὲν εἶχε ἀκόμη ἐπιστρέψῃ. Ἡ ἀνησυχία ὅλων ἐμεγάλωνε.

Τότε μερικοὶ φίλοι τοῦ Καρόλου ἀπεφάσισαν νὰ ἐκδράμουν πρὸς ἀναζήτησίν του.

Ἐνῶ ἀνέβαιναν τὸ μονοπάτι τῆς λίμνης, κατὰ τὰς δέκα τὸ βράδυ, εἶδαν στὸ βράθρον ἑνὰ τέλμα αἱματωμένο.

— Ἐκεῖ θὰ ἔπεσε, εἶπαν.

Καὶ κατέβηκαν, γιὰ νὰ πάρουν μιὰ κατωφέρεια ὀμαλὴ, ποὺ φέρνει στὰ βάθη τοῦ βράθρου.

Ἐνὰς μόνον ἔμεινε στὸ μονοπάτι, γιὰ νὰ δείξῃ στοὺς ἄλλους τὸ μέρος, ὅπου ἔπρεπε νὰ σταματήσουν.

Δὲν πέρασε μιστὴ ὥρα, καὶ ἐπὶ τὸς ὀκτώ ὀδηγοὶ ἦσαν στὸν κρημνὸν, ἐρευνῶντες τοὺς θάμνους καὶ τὰ κοιλώματα καὶ ζητοῦντες ἵχνη αἱματος.

Οἰμωγαὶ τοὺς ὠδήγησαν. Μετὰ τὴν τρεμουλιαστὴ λάμψιν τῶν δάδων, ἀνεκάλυψαν κατ' ἀρχὰς τὸ πτώμα τῆς ἀρκτος καὶ ἔπειτα σὲ τριῶν μέτρων ἀπόστασιν τὸν Κάρολον, ποὺ μετὰ τὸ κρανίον ἀνοιγμένο, βόγχοι καὶ ἐσφιγγε ἀκόμη τὸ μαχαίρι του.

Ἐφεραν τὸν πληγωμένο κοντὰ στὸ ρεῦμα καὶ τοῦ ἔπλυναν τίς πληγὰς. Ἐπειτα ἔκοψαν κλάδους δένδρων καὶ κατεσκευάσαν ἑνὰ πρόχειρον φορεῖον. Ἐξάπλωσαν ἐπάνω τὸν Κάρολον σχεδὸν ἀναισθητὸ καὶ τοῦ ἔβαλαν γιὰ προσκέφαλον τὸ πτώμα τῆς ἀρκτος.

Ἡ πομπὴ αὐτὴ μετ' ἐνὸς σκότῃ ἐφαίνετο πένθιμη. Αἱ δάδες, ποὺ τρεμάσθουν καὶ ἐκάπνιζαν, ἔχυναν τὴν φανταστικὴν τῶν λάμψιν στοὺς μαύρους σωρούς τῶν βράχων, τοὺς κρυμμένους στὰ πελώρια ρήγματα τῆς χαράδρας, καὶ ἔκαναν τὸν χεῖμαρον νὰ σπινθηροβολῇ.

Ἡ συνοδεία προχωροῦσε ἀργά. Ἐφθασαν στὴν Μπαρζή σχεδὸν τὰ μεσάνυχτα.

Πολλὰς φορὰς ὁ Κάρολος ἐπρόφερε μερικὰ λόγια. Ἐνόησαν, ὅτι ζητοῦσε νὰ μάθῃ, τί ἀπέχιναν οἱ μικροὶ ταξιδιώται, ποὺ τοὺς εἶχαν ἐμπιστευθῇ. Κάποιος τοῦ εἶπε, ὅτι ἐπέστρεψαν σῶσι καὶ ἀδελφεῖς. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἔγινε ἡσυχώτερος.

Ὅταν τὸν ἐφεραν στὸ σπίτι τοῦ ἐκκοιμάτο. Καὶ ἦτο λυπηρὸ γιὰ τοὺς γέροντας γονεῖς του ν' ἀναγκάζονται νὰ πνίγουν τοὺς λυγμούς των καὶ νὰ σταματοῦν τὰ φίλια, ποὺ ἀνέβαιναν στὰ χεῖλη των. Δὲν

ἔπρεπε νὰ ξυπνήσουν καθόλου τὸν Κάρολον.

Ὅλη τὴ νύκτα ὁ ἀσθενὴς παραμιλοῦσε. Πολλοὶ σύντροφοι τοῦ ξενύκτησαν κοντὰ του. Ἡ Πετρούλα καὶ ὁ Ἰουλιανός, ποὺ ἔλατρευναν τὸν μεγάλον ἀδελφόν των, ἔκλαιον ὡς τὸ πρῶτον.

Τὴν ἄλλη μέρα, σχεδὸν πρὶν φέξῃ ἀκόμη, ὅλοι στὸ χωριὸ ἐγνώριζαν τὸν ἥρωϊκόν τοῦ Καρόλου. Ὁ Κάρολος εἶχε γίνῃ πιά ὀδηγὸς ὀρυκτικῆς.

Κατὰ τὰς ὀκτὼ τὸ πρῶτον, ἡ θύρα τοῦ οἴκου ἀνοιξε καὶ δύο προσωπάκια θλιμμένα παρουσιάσθησαν στὸ κατώφλι.

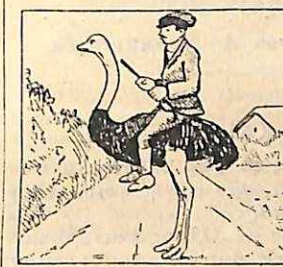
Ὁ Κάρολος εἶχε γυρισμένο τὸ κεφάλι πρὸς τὴν εἰσοδὸν καὶ ἀνεγνώρισε τοὺς δύο χηθεῖνους μικροὺς πελάτας του.

Πίσω ἀπὸ τὰ παιδιά ἤρχετο ὁ πατέρας. Εἶχε τὸ λυπηρὸν ὄρος ἀνθρώπου, ποὺ ἐπροξένησε ἀκουσίως τοῦ μιὰ καταστροφῆ καὶ συγχρόνως τὴν γαλήνην καποιου, ποὺ πηγαίνει νὰ ἐκπληρώσῃ ἑνὰ καθήκον.

(René de Grignon) MARIA ΘΑΛΕΡΟΥ

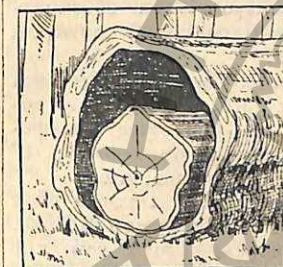
ΝΕΑ & ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Περίεργον ὑποζύγιον

Θοκάμητον, τὴν ὁποίαν ἐγύμνασε νὰ καβαλλικεύῃ ὡς ἴππον.

Διπλοὺς κορμούς

καὶ μέσα εὗρισκετο ἑνὸς ἄλλο δένδρον, μικρότερον. Ἡ ἀπάναντι εἰκὼν δείχνει καθαρά αὐτὸ τὸ θαῦμα.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί

α'.) Διὰ τοὺς γαλλομαθεῖς

[Ἑστία ὑπὸ τοῦ Δοξαζομένου Πήρου διὰ τὴν Μικρὰν Ἀριστοκρατίαν].

Vingt-cent mille ânes dans un pré, et cent vingts dans l'autre. Combien cela fait il d'ânes?

Πήγαινε νὰ δώσῃ τὴν εὐτυχίαν... Εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ πληγωμένου ἔμεινε μόλις δέκα λεπτά.

Ἡ σύντομη ὁμῶς παρουσία του ἦτο ἀκτὶς θερμοῦ ἡλίου ποὺ εἰσδύει τὸν χειμῶνα σὲ μιὰ καλύβη δυστυχῶν, ποὺ παγώνουν.

Τί εἶπε; Τί ὑποσχέθηκε;

Ὁ ἐρχομὸς του, αὐτὸ ποὺ εἶπε καὶ ἔκαμε, ἦτο τὸ φάρμακον ποὺ ἐγιάτρευσε τὸν Κάρολον σὲ δύο ἡμέρας.

Στοὺς πρόποδας τῶν Πυρηναίων φαίνεται ἑνὸς χαριτωμένο λευκὸ σπιτάκι.

Τὸ σπιτάκι αὐτὸ ἀνήκει εἰς τὸν νεαρὸν ὀδηγὸν Κάρολον.

Καὶ τὸν χειμῶνα, ὅταν οἱ πάγοι καὶ τὰ χιόνια καθιστοῦν ἀπροσέτους τὰς ὑψηλὰς κορυφὰς, ὁ Κάρολος κατοικεῖ ἐκεῖ ἡσυχῶς καὶ εὐτυχισμένος μετὰ τοὺς γηραιούς γονεῖς του καὶ μετὰ τὰ ἀγαπημένα του ἀδελφάκια, τὴν Πετρούλα καὶ τὸν Ἰουλιανό.

(René de Grignon) MARIA ΘΑΛΕΡΟΥ

β'.) Παίγνιον

Ἑστία ὑπὸ τῆς Νεαρῆς Κρήσης

ΔΩΝ	Α	ΕΡ	ΣΤΟΣ	ΔΙ
ΠΟ	ΠΟΛ	Α	Η	Α
ΡΗΣ	ΣΕΙ	ΜΗΣ	Α	ΤΗ
ΦΑΙ	ΝΑ	ΛΩΝ	ΘΗ	ΦΡΟ

Νὰ συναρμολογηθῶν αἱ συλλαβαὶ αὗται, ὥστε νὰ σχηματισθοῦν τὰ ὀνόματα ἑπτὰ ἀρχαίων θεῶν.

γ'.) Ἐπιγραφή

Ἑστία ὑπὸ τοῦ Ἡρωϊκοῦ Δοξίου

ΣΤΟΝ
ΙΡΑΝ
ΕΤΡΟ
ΜΝΑΠ

Ἀγγλῶσις: Κάθε συνδρομητὴς, ἀγοραστὴς ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀθῆναις, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, εἰμπορεῖ νὰ στείλῃ τὰς λύσεις εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, ὁδὸς Εὐρυπιδίου), συνοδεύων τὴν ἀποστολὴν του μετὰ μιαν ἐκτίμησιν ἢ μετὰ ἐνὸς δεκάλεπτον γραμματόσημον. Τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν λύσων θὰ δημοσιευθοῦν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσοῦ, τὸ ὅποτον θαποτελεσθῇ, θὰ ἐγγράψωμεν καὶ πάλιν διὰ κλήρου μερικὸς λύτας ὡς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως δωρεάν.

Λύσεις τοῦ 47ου φύλλου

α'.) Ἀκακία, ἑλάτη, μηλέα, ἰτέα.

β'.) Κύμα, Σουλφίς, Νέλις, Φάων.

γ'.) Ἡ πλύντρια πλύνει.

Ιδε τον 'Ο-
δηγόν του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΜΤΩΝ

Συνδρομη-
τού, Κεφ. Β

Ο ΣΤΡΑΤΗΛΑΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ

από τα καλλίτερα ποιήματα που υπε-
βλήθησαν εις τὸν Παιδικὸν μας
Διαγωνισμόν.

Ἐπесе ὁ πόλεμος καθὺς
ἀγριος τυφῶνας πέφτει,
καὶ μιὰ γαλήνη ἀπλώθηκε,
μιὰ πρόσκαιρη γαλήνη,
Σὰν μι' ἀνοιξί χειμερινή,
σὰν ἓνα ἥλιο ψεύτη,
Σὰν ἀραγμένο σύννεφο
ποῦ μαῦρες μπόρες κλείνει.
Καὶ γύρισεν ὁ Βασιλεὺς
Δάφνες ἐλόγουρά του
Μεσ' ἀπὸ κήπο ἀνθόσπαρτο
ἢ ἀπὸ καημένο φράχτη

Τέλος Ἄγρας

Ἐσεῖς, πουλᾶκια χαρωπά,
ποῦ ἐξνοίασα πετάτε,
Καὶ τὸ ἐωθινὸ γλυκὲ
κάθε αὐγὴ ἀρχινᾶτε,
Ἐνα τραγοῦδι ἀπόκοιμο,
τραγοῦδι μαγεμένο,
Στὸν Κωνσταντῖνο ψάλλετε
τὸν δαφνοστολισμένο.

Καὶ σεῖς λουλούδια ὠμορρα,
λουλούδια μυρισμένα,

Στολίσετε τὸ δρόμό του
ποῦ θὰ σταθῇ Ἐκεῖνος,
Ὁ Στρατηλάτης Βασιλεὺς
ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος!

Ἑλληνικὸν Ἰδεώδες

Στολίστε μὲ δαρνόκλαδα τοὺς τοίχους
Στοὺς δρόμους ὅλους στρώσετε χαλιὰ,
Γλυκοὺς, τραγοῦδι στάδες, γράφτε στί-
χους
Τονίστε, ὦ Μουσικοί, ὑπερκοσμίους
Στὸν Ἡρώα Βασιλεῖ! Ἰχίους
Γ' αὐτὸ χορδίσετε ὅλοι σας τὴ λύρα
Ποῦ μὲ χαρὰ προσμένουμε νάρθη
Φορῶντας τὴ Βυζαντινὴ πορφύρα
Ποῦ τῆς Πατρίδος τοῦδωκε ἡ Μοῖρα
Καὶ τὸ χρυσὸ σπαθί.

Ἀθανάσιος Διάκος

Μύριες καμπάνες ἀντήχουν
μ' ἀπόκρυφη χαρὰ,
Γιὰ πόθους ποῦ ἀλήθευαν
ἐτούτῃ τῇ φορᾷ.

Ρόδου Μοσχολόγημα

Ἀφοῦ πρώτῃ κοινώνησε,
Ἀνέστ' ὅτ' ἀλόγῳ του
Κ' ἐμπρός, μὲ τὸ στρατὸ του,
Ἐπάνω στὸν ἔχθρὸν ὀριζᾷ
Σὰν ἀστραπή, σὰν βέλος...
Ζήτ' ὁ στρατὸς ποῦ πολεμᾷ
Ζήτ' κ' ὁ Βενιζέλος!

Μέλλων Ἐφευρέτης

Τὴν ἀγκαλιά σου ἀνοιξε,
Πατρίδα μας γλυκεῖα,
Καὶ δέξου τὸν τρισένδοξο,
τὸν Μέγα Βασιλεῖα.
Δέξου τον, εἶνε ὁ Ἡρώας
ποῦταν μαρμαρωμένος
Κ' ἔρχεται τώρα ζωντανός
δαφνοστεφανωμένος.

Πιπίτσα Α. Κουμανταρέα

ΑΠΟ ΤΟ ΧΩΡΙΟ

ΠΑΠΟΥΣ ΚΑΙ ΕΓΓΟΝΟΣ

Ἐμμεθα τότε εἰς τὸ χωριό. Ὠραία κα-
λοκαιρινὴ βραδυὰ, σὰν αὐγὴ, φωτισμένη
μὲ τὸ γλυκὸ φεγγάρι.

Οἱ ἀδελφοὶ μου μὲ ἄλλους ἐκατέβηκαν
τὸν μικρὸν λόφον, διὰ νὰ κάμουν μιάν
ἐκδρομὴν εἰς τὰ ἀμπέλια ἐνὸς φίλου των
(εἶχαν τέτοια ὄρεσι γιὰ σταφύλια).

Ἐγὼ ἔμεινα εἰς τὸ θυμὰ ὥρες καθι-
σμένη 'ς τὸν βράχον κ' ἔβλεπα τὸ μυστή-
ριον ποῦ ἔχυνε εἰς τὴν φύσιν τὸ ὠρὸ
τοῦ φεγγαριοῦ φῶς.

Ὅταν ἔξαφνα ἀκούω συγκεχυμένον
ἦχον φωνῶν. Σὲ λίγο γίνεται εὐδιάκρι-
τος συνομιλία, καὶ φθάνει ἡ συνέχεια
κάποιου διαλόγου.

—Μὰ ἀκού ἔμένα τὸν γέρο! ἔχει καὶ
πολύχει μάλιστα Μοῖρες, ὅχι κατὰ κα-
κὴς ποῦ φέρουν ὅλο δυστυχίες καὶ φο-
βερίζουν σὰν δαίμονες τὸν κόσμον, σ'
αὐτὲς οὐτὲ ἐγὼ δὲν πιστεύω, μά....

—Μὰ καὶ ξεμά, ἐγὼ δὲν πιστεύω οὐτε
τὲς κακὲς μὰ οὐτὲ τὲς καλὲς σου Μοῖρες.

—Γιατί δὲν ξεύρεις τίποτα ἐσὺ, ποῦ
μοῦ κάνεις τὸν σοφὸ! ἔτσι ποῦ σοῦ λέ-
γω! ἀκούς ἐκεῖ δὲν πιστεύει...

Καὶ ἀμέσως ἐπρόβλεψαν ἀπὸ τὴν καμπὴ
τοῦ βράχου ὁ Γέρο-Θωμᾶς μὲ τὸν ἐγ-
γονόν του.

Ἐκαλησπέρισαν καὶ ἐπέρασαν.
Ὁ Γέρο-Θωμᾶς ἦτο θυμωμένος 'ς τ'
ἀλήθειαν...

—Ἀκούτε ἐκεῖ, μοῦ ἔλεγε τὴν ἄλλη
ἡμέρα, ἐπῆγε ὁ ἔγγονός μου νὰ μάθῃ ὀ-
λίγα γράμματα, ν' ἤλθε νὰ μῆς μάθῃ
καινούργιες ιδέες. Νὰ σοῦ λέῃ Μοῖρες
δὲν ἔχει, αὐτὰ εἶνε παλιὰ λόγια! μὰ νὰ
καλοπιστεύῃ τώρα πῶς ἡ γῆ γυρίζει
ὀλοένα καὶ μεις στεκόμαστε μὲ τὸ γυρι-
σμοῦ 'ς τὰ πόδια!...

Γλυκεῖα Ἐλπίς

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΩΝ ΑΝΘΕΩΝ

Ἦτο νύξ. Νεαρά κόρη ἀνεπαύετο ἐπὶ
τῆς κλίνης τῆς, στηρίζουσα τὴν κεφαλὴν
τῆς ἐπὶ μαλακοῦ προσκεφαλαίου. Παρὰ
τὴν κλίνην ἦσαν ἐντὸς κανίστρου ποικι-
λόχρῳ καὶ εὖσῳ ἀνθὴ πρὸ ὀλίγου κο-
πέντα Αἰ θύραι καὶ τὰ παράθυρα ἦσαν
κλειστά. Παντοῦ ἄκρα σιωπὴ καὶ ἡσυχία.
Ἄλλ' αἰφνης ἐλαφρὸν ψιθύρισμα ὡς
βόμβος ἀκούεται μεταξὺ τῶν ἀνθέων
Μορφαὶ δὲ φαντασιώδεις καὶ ἀτμώδεις
ἀνέρχονται ἐκ τῆς κάλυκος αὐτῶν. Πλη-
σιάζουσι τὴν κοιμωμένην νεανίδα καὶ
περιστρεφόμενα ἄδουσιν πρὸς αὐτήν. «Ὡ
νεαρά κόρη, διατί νὰ μᾶς ἀποπλάσῃς τό-
σον βιαίως ἐκ τῆς μητρὸς μας γῆς; Ἐδὼ
κλεισμένα θὰ φυλλορροήσωμεν καὶ θὰ
μαρανθώμεν. Ἄλλ' ὅμως πρὶν ἀποθά-
νωμεν, θὰ σὲ ἐκδικηθώμεν». Τὸ ἄσμα
ἔπαυσεν, καὶ πάλιν ἐπανερχεται ἡ προ-
τέρᾳ βαρεῖα σιωπὴ. Ὁ ἥλιος ἀνέτειλε,
φωτίζων διὰ τῶν λαμπρῶν του ἀκτίνων
τὸ δωμάτιον τῆς κόρης. Αὐτὴ ὅμως, ἐξη-
πλωμένη ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς, κοιμᾶται
τὸν αἰώνιον ὕπνον, πλησίον τῶν μαρα-
μένων ἀδελφῶν τῆς, τῶν ὁποίων τὰ πνεύ-
ματα τὴν ἐδολοφόνησαν

Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ Ποιμενὸς τοῦ Αἰῶνος

ΠΟΤΕ Ο ΚΑ'Ι ΖΕΡ ΕΛΑΒΕ ΔΙΑΤΑΓΑΣ

Σὲ μιὰ στιγμὴ ἀνυπομονησίας, διότι ἡ
ταχύτης τῆς θαλαμηγοῦ του ὀλιγόστεψε
'ς τὴν εἰσοδὸ ἐνὸς μικροῦ κόλπου, ὁ
Γερμανὸς Αὐτοκράτωρ ἔδειξε τὴν αὐστη-
ρότητά του, κρούων τὸ κουδούνι γιὰ πῖθ
γρήγορα. —Ποῦ ὅμως τοῦ κακοφάνηκε,
ὅταν ἀκούσεν τὸν πλοίαρχο, ἓνα ἡλικιω-
μένο Νορβηγό, ὁ ὁποῖος ἤξευρε τὸ
δύσκολο πέρασμα, νὰ εἰδοποιήσῃ κάτω
στὴς μηχανεῖς: «Σιγὰ καὶ μὴ σὰς μέλει
γιὰ τὸ κουδούνι».

—Τί! τοιμᾶς νὰ ἀντιδιατάξῃς 'ς τὰς
διαταγὰς μου;» ἐφώνησεν ὁ αὐτοκρά-
τωρ καὶ ξανακτύπησε τὸ κουδούνι. «Μὴ
σὰς μέλει γιὰ τὸ κουδούνι» ἐπανελάβε
'ς τὸ σὺλῆνα ὁ γέρο-Καπετάνιος

Ὁ Κάιζερ δὲν βάσταξε πιά, καὶ τοῦ
εἶπε: «Πήγαινε κάτω, κύριε, καὶ μείνε
ὑπὸ κράτημα...» Ἐξω ἀπὸ τὴν γέφυρα!
ἔβροντοφώνησε τότε ὁ Νορβηγὸς βλοσυ-
ρῶς, αὐτὸ τὸ πλοίαριον εἶνε ὑπὸ τὴν
διεθύνσιν μου, καὶ δὲν ἔχω νὰ πάρω
διαταγὰς οὔτε ἀπὸ αὐτοκράτορα οὔτε
ἀπὸ κανένα!

Τὴν ἄλλην ἡμέρα, ὁ Αὐτοκράτωρ, ὁ
ὁποῖος ἐπληρώθη 'ς τὴν καλὴν του διαθεσὴν,
ἐπαρρησιόφωρος τὸν καπετάνιον καὶ
τὸν ἐπῆρε ὡς πλοίαρχο του εἰς τὰ Νορ-
βηγικὰ νερά.

Ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ Μακρινὸς Πατριώτης

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ Αἰδουκάλλισσα: — Πῶς ἐγεννήθη ὁ Μέ-
γας Ἀλέξανδρος;

Ἡ Μικρὰ μαθήτρια: — Μά... εἰς τὴν Ἀ-
λεξάνδρειαν! Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Τορπιλοβόλου 1

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 141ος ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ ΔΙΑ ΤΗΝ Α' ΕΞΑΜΗΝΙΑΝ ΤΟΥ 1914

1.—Εἰς τὸν Διαγωνισμόν τοῦτον δικαιού-
νται νὰ λάβουν μέρος διωρεῖν μὲν ὅλοι ὅσοι
ἔχουν ἢ θὰ λάβουν ἐντὸς τῆς προθεσμίας πνευ-
δώνυμον διὰ τὸ 1914, —ἐπὶ πληρωμῇ δὲ λε-
πτῶν πενήντα (50) εἰς γραμματόσημον οἱ λοι-
ποὶ συνδρομηταὶ καὶ δραχμῆς μίας (δρ. 1) οἱ
ἀγορασταί.

3.—Ἐκαστος τῶν διαγωνιζομένων ὀφείλει
νὰ στείλῃ ἀπὸ μιάν Συλλογὴν Πνευματικῶν
Ἀσκήσεων πρωτοτύπων, ἰδικῶν του, ἀδημο-
σιεύτων, αἱ ὁποῖαι δὲν πρέπει νὰ εἴναι οὔτε
ὀλιγώτεροι τῶν 10, οὔτε περισσότεροι τῶν 15.

5.—Κάτωθεν τῆς τελευταίας Πνευματικῆς
Ἀσκήσεως, μετὰ τὴν λέξιν Τέλος, ὁ διαγωνι-
ζόμενος ὀφείλει νὰ γράψῃ τὴν ἐξῆς «Διαθεσί-
μῳ» καὶ νὰ υπογράψῃ αὐτὴν μὲ τὸ ἀληθές
του ὄνομα: «Ἐπὶ λόγῳ τιμῆς διαδεδομένη τὴν
«Διάπλῃσιν», ὅτι ὅλας τὰς ἀνωτέρω Πνευ-
ματικὰς Ἀσκήσεις συνεθέσα μόνος μου, οὐδε-
μίαν δ' ἐξ αὐτῶν ἀντέγραψα ἀλλ' αὐτοὺς ἐκ
«χειρογράφο» ἡ ἐξ ἐντύπου, οὔτε ἔχουσα (ἐκτός
«τῶν Δημῶδων καὶ Ἀρχαίων Διηνιγμάτων»),
«λεγόμενῃ παρ' ἄλλου».

4.—Ὅταν ἡ Διάπλῃς σχηματίσῃ βάσι-
μον ὑπόθεσιν, ὅτι μιὰ συλλογὴ, (καὶ ἂν ἀκό-
μη ὁ ἀποστολεὺς αὐτῆς βεβαιώσῃ ἐπὶ λόγῳ τι-
μῆς τὸ ἐναντίον), εἶνε ἀντίγραφον ἐξῆς ἐρ-
γασίας ἀνεκδότου, εἴτε ὑπεφαιρεθείσης, εἴτε
ἐκουσίως παραγραφθεῖσης, δικαιούται νὰ τὴν
ἀποκλείσῃ ἐκ τοῦ Διαγωνισμοῦ καὶ, ἂν θέλῃ,
ν' ἀναφέρῃ εἰς τὰ ἀποτελέσματα τὰ ὀνόματα τῶν
διὰ τοιοῦτον λόγον ἀποκλεισθέντων.

5.—Ἐφ' ὅσον θὰ δημοσιεύωνται —ἀπὸ 1ης
προσεχὺς Δεκεμβρίου, —αἱ ἐγκριθέντες Πνευ-
ματικαὶ Ἀσκήσεις τοῦ παρόντος Διαγω-
νισμοῦ, δικαιούται καὶ παρακαλεῖται μάλιστα
ἐκαστος συνδρομητῆς, νὰ καταγγέλλῃ ὅσας ἐξ
αὐτῶν ἤθελε τυγὸν ἀνακαλύψῃ ὡς προσεχο-
μένας ἐξ ἀντιγραφῆς δημοσιευμένων. Ἡ κα-
ταγγελία πρέπει νὰ εἴναι ὠρισμένη καὶ ἀπο-
δεειγμένη, νὰ σημειοῦται δηλαδὴ ὁ τίτλος τῆς
ἐφημερίδος ἢ τοῦ περιοδικοῦ, ἐξ οὗ ἡ ἀντιγραφή,
τὸ ἔτος, ὁ τόμος, ἡ σελίς καὶ ὁ ἀριθμὸς ὑπὸ τὸν
ὁποῖον ἔχει δημοσιεῖσθαι ἡ καταγγελλομένη Ἀ-
σκήσις.

Αἱ καταγγελίαι, ἐφελεγγόμεναι καὶ ἀπο-
δεικνύμεναι ἀληθεῖς, θὰ ἐγγράφωνται εἰς τὸ
ἐπὶ τούτῳ βιβλίον, καὶ κατὰ τὴν ἀπονομήν
τῶν βραβείων τοῦ διαγωνισμοῦ, ὅγῃ μόνον δὲν
θὰ λαμβάνωνται ὑπ' ὄψιν αἱ κλοπιμαῖαι Ἀσκή-
σεις ἐκείτης συλλογῆς, ἀλλὰ καὶ θάρραισθαι
ἵσος ἀριθμὸς ἐκ τῶν μὴ καταγγελλομένων.

6.—Ἡ συλλογὴ πρέπει νὰ εἴναι ὅσην τὸδυ-
νανὸν πλήρης: νὰ περιέχῃ δηλαδὴ μιάν ἢ δύο
Ἀσκήσεις ἐκαστοῦ εἴδους, καὶ ἢ τρεῖς τρεῖς
μοσιεύονται συνήθως εἰς τὴν Διάπλῃσιν. Ἡ
διαίτερος συνιστάται εἰς τοὺς συνθέτας νάπο-
φεύγουν τὰ τετριμμένα καὶ τὰ στερεότυπα, τὴ
χιλιὰκις δημοσιευθέντα, ὡς Ἀετὸς-ἔτος, Λά-
τος-Λαῖος, Κάμηλος-Μήλος κ.τ.τ. καὶ νὰ
σκέπτονται ὀλίγον διὰ νὰ κάμνουν νέας, πράγ-
ματι πρωτοτύπους ἀσκήσεις, μὲ λέξεις καὶ
συνδυασμοὺς ἀνεκμεταλλεύτους.

7.—ΑΠΕΝΑΝΤΙ ἐκείτης Ἀσκήσεως, εἰς
τὸ περιθώριον τοῦ τετραδίου, πρέπει ἀφεύ-
κτως νὰ εἴναι γραμμένη ἡ λύσις τῆς.

8.—Ὅσοι ἐκ τῶν διαγωνιζομένων λησμο-
νήσουν ἢ παραλείψουν σκοπίμως νὰ σημειώ-
σουν εἰς τὸ τετραδίου τὴν ἡλικίαν των, θὰ κα-
ταταχθῶν εἰς τὴν Ἀνωτέραν Τάξιν, ὡς ἀνδρῶ-
ν ἡλικίας καὶ ἂν ἔχουν.

9.—Αἱ Ἀσκήσεις πρέπει νὰ εἴναι πολὺ κα-
θαρογραμμέναι καὶ εὐανάγνωστοι, εἰς μεγάλα
τετραδία, (χωρὶς δηλαδὴ νὰ διπλώνεται τὸ
φύλλον τοῦ συνήθους χάρτου γραφῆς). Χειρό-
γραφα ἀκατάστατα, μουντζωμένα, στενο

γραμμένα, δυσανάγνωστα, ρίπτονται εἰς τὸ
καλάθι.

10.—Αἱ συλλογαί, ἐπιγραφόμεναι «Πνευ-
ματικαὶ Ἀσκήσεις διὰ τὸν 141ον Διαγωνι-
σμόν», εἶνε δεκταὶ ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς
15ης Δεκεμβρίου ἔ. ἔ. (Ἐμπορεῖτε νὰ τὰς στεί-
λετε ὡς χειρόγραφα ὑπὸ ταινίαν ἐπὶ συστάσει,
πληρώνοντες μόνον 25 λεπτὰ ταχυδρομικά).

11.—Κατὰ τὸ διάστημα τῆς Α' Ἑξαμηνίας
τοῦ 1914, θὰ δημοσιεύωνται εἰς τὴν Διάπλῃ-
σιν Ἀσκήσεις κατ' ἐλευθέρην ἐκλογὴν, ἐκ τῶν
ἐγκριθέντων τοῦ παρόντος Διαγωνισμοῦ
ἀποκλειστικῶς. Τὸν Ἀπρίλιον θὰ δημοσιεύων
τ' ἀποτελέσματα καὶ θὰ προκηρυχθῇ ὁ νέος
Διαγωνισμὸς διὰ τὴν Β' Ἑξαμηνίαν τοῦ 1914.

Ἐν τῷ μεταξῷ, οὐδὲς θὰ δύναται νὰ στείλῃ
Ἀσκήσεις πρὸς δημοσίευσιν.

Οἱ λοιποὶ ὅροι εἶνε οἱ αὐτοὶ μὲ τοὺς ὅρους
πάντων τῶν μεγάλων Διαγωνισμῶν, τοὺς ὁ-
ποῖους βλέπετε εἰς τὸ 5' Κεφάλαιον τοῦ Ὁ-
δηγοῦ περὶ βραβείων (σὺλ. 1ον, σελ. 8).

Τ' ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ τοῦ τρέχοντος
138ου Διαγωνισμοῦ Ἀσκήσεων θὰ δημοσιευ-
θῶν προσεχῶς.

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΝΤΑΙ οἱ ἔχοντες ἤδη ἐ-
τοίμους Συλλογὰς νὰ τὰς στείλουν ἀμέσως,
διὰ νὰ δημοσιεύσῃ ἐξ αὐτῶν εἰς τὰ πρώτα
φύλλα τοῦ Δεκεμβρίου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΜΙΚΡΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΠΡΟΣ ΣΥΝΘΕΣΙΝ ΠΟΙΗΜΑΤΟΣ

[Ἰδε φυλλάδιον 31ον, σελ. 251.]

Τὸ θέμα τοῦ Διαγωνισμοῦ τοῦτου ἦτο ὕμνος
πρὸς τὸν Στρατηλάτην Βασιλεῖα Κωνσταντίνον.
Ἐνόμω, ὅτι οἱ νεαρὸι ποιηταὶ μας θὰ ἐνε-
πνεόντο καὶ θὰ υἱοῦ ἔσπελλαν τόσα ὠραία
πράγματα, ὥστε θὰ εὐρίσκοντο εἰς ἀμνηστὴν
ἐκλογῆς. Δυστυχῶς αἱ ἐλπίδες μου διεφύσθη-
σαν! Ὅτε ἓνα ποίημα, ἄξιον τῆς περιστάσεως,
δὲν ἦρθε εἰς τὸν σὺν τῶν πενήντα ποῦ ἐλα-
βα! Τὰ σχετικῶς καλλίτερα εἶνε τοῦ Τέλλου
Ἄγρας, τοῦ Ἀθανασίου Διάκου καὶ τοῦ Ἑλ-
ληνικοῦ Ἰδεώδους. Ἀλλ' εἰς ποῖον νὰ δώσω
τὸ Βραβεῖον, ἀφοῦ εἰς μὲν τὸ πρῶτον προσκό-
πτω εἰς στίχους σὰν αὐτῶν:

Ὁ δούλος τῆς χθὲς δὲν χαίρει μόνον ἐνᾷ
Βασιλῇ τῶν.

Εἰς τὸν δεύτερον:

Ἐρχεται νὰ! τὸν φέρουν τὰ βαπόρια...
Καὶ εἰς τὸν τρίτον:

Κι' ἀπ' τὴν σκληρίδι ἐλευθέρᾳ τ' ἀδέλφια
μας ἔγιναν.

Καὶ δὲν εἶνε μόνον τὸ ἄνευρον, τὸ στρυ-
φόν, τὸ βεβιασμένον ἢ τὸ πολὺ ἀφελὲς μερι-
κῶν στίχων, ποῦ ἐπὶ τέλους θὰ ἠμπορούσαν νὰ
διορθωθῶν, εἶνε κυρίως ἡ ἑλλειψὶς σχεδίου
καὶ ἡ ἀπουσία ἐμπνεύσεως. Τὰ ποιήματα αὐτὰ,
καὶ διορθωμένα εἰς τὰς λεπτομερείας, θὰ ἐφαί-
νοντο εἰς τὸ σύνολον κοινὰ, ἡρόα, χωρὶς πρω-
τοτύπων καὶ χωρὶς ὠραϊότητα. Εἰς μερικὰ
ἄλλα ποιήματα, ὑπάρχον ἐδῶ καὶ ἐκεῖ καλοὶ
στίχοι, ἀλλὰ τίποτε ἄλλο. Μεταξὺ αὐτῶν ἂν
ἐξισομεύοντο εἰς τὸ ἰδιόρρυθμον ποίημα τοῦ
Μέλλωντος Ἐφευρέτου, τὸ ὁποῖον ὑπενθυμίζει
κάπως τὰ δημοτικὰ ἠρωικά τραγοῦδια, δὲν ἔχει
ὅμως καμμίαν τέχνην.

Δι' ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόγους, Πρῶτον
Βραβεῖον δὲν δίδω εἰς κανένα. Ὅστε δημοσιεύω
ὀλόκληρον κανὲν ποίημα. Μόνον μερικὰ ἀπο-
σπάσματα τῶν καλλιτέρων, τὰ ὁποῖα βλέπετε
εἰς τὴν σημερινὴν Σελίδα Συνεργασίας.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: (Ὁὐδεὶς.)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Τέλλος Ἄ-

γρας [10Ε]. — Ἀθανάσιος Διάκος [8Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ἑλληνικὸν Ἰδεώ-
δες [7Ε]. — Ρόδου Μοσχολόγημα [6Ε]. — Μέλ-
λων Ἐφευρέτης [5Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ: Πιπίτσα Κουμανταρέα
[4Ε].

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ: (ἀπὸ [3Ε] εἰς ἑκαστον:)
Θυλασοκράτειρα Ἑλλάς. — Μπαρουτοκαπι-
σμένη Γαλανόλευκη. — Λωδωνάτος. — Ἀν-
δρέας Σπυρ. Λιβαδάς.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ: (ἀπὸ [2Ε] εἰς ἑκαστον:)
Ζηλωτῆς τὸν Δημοσθένους. — Γεώργιος Β.
Ἰωακείμ. — Βασιλικὴ Σερ. Λιοσσίου.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ (ἀπὸ [1Ε] εἰς ἑκα-
στον:) Πειρακτικόν. — Ἐνγνία Ἀθ. Μι-
χαηλίδου. — Δοξασμένη Ἑλλάς. — Ἐγγε-
λος Κουλουμπῆς. — Διονύσιος Γ. Βασιλόπου-
λος. — Φαληρικὸς Βράχος. — Ἀνδρέας Ἐσφ.
Γεωργακόπουλος. — Ἐμμανουὴλ Μ. Φλω-
ράκης. — Τοξότης. — Μιμῆς Ι. Ρίτσος.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 30ὴν Ὀκτωβρίου 1913.

ΑΠΟΡΩ, Τέλλε Ἄγρα, πῶς κάθεσαι καὶ
πιστεύεις πράγματα, διὰ τὰ ὅποια θὰ ἠμπο-
ρού

Ἐχει καλῶς, Ἑλληνική Νίκη, δὲν θὰ σὲ ἀναφέρω. Ἀλλὰ διατὶ νὰ ξεχνιούμαστε ἔτσι; τὸ καλοκαίρι εἶνε ἐξοχὴ καὶ διασκεδάσεις, τὸν χειμῶνα πόλιν καὶ... διασκεδάσεις; πότε λοιπόν; Νὰ σὲ ἰδῶ τώρα.

Μπα! δὲν τὸ ἔξευρα ὅτι εἶσαι Ἰταλὶς, Δοξαμένη Ρήνη. Γράφεις τόσον ὠραία τὴν γλῶσσάν μας, ὥστε δὲν ἦτο δυνατόν νὰ σὲ ξεχωρίσω ἀπὸ Ἑλληνίδα. Ἀλήθεια ὅμως, κἀμνεῖς ἀκόμη μερικὰ λάθη καὶ ἔχει δίκαιον ὁ πατέρας σου νὰ σοῦ λέγῃ ὅτι πρέπει νὰ καταγίνῃς περισσότερο, διὰ νὰ τελειοποιηθῇς. Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ γίνῃ καὶ αὐτό. Ἀλλῶς τε ἔμαθες τόσα ὥς τώρα! Εὖγε, εἶμαι κατενθουσιασμένη διὰ τὴν γνωριμίαν.

Τὰς λύσεις σου καὶ ὅλα τὰλλα τὰ ἔλαβα, Νικητά, καὶ σ' εὐχαριστῶ. Ὁρατότατα μοῦ περιγράφεις τὴν κίνησιν τῆς πόλεως, σὰς τώρα ποῦ ἄλλαξε ὅψιν μετὰ τὴν ἐλευθερίαν. Ἐλαβα ἐπίσης καὶ τὴν ἀνταπόκρισιν, τὴν ὁποίαν ἔδωσα εἰς τὸν κ. Φαίδωνα. Ἀν γνωρίζῃς τὸν ἀνταποκριτὴν, εὐχαρίστησέ τον ἐκ μέρους τοῦ.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Τὰ δύο πουλιὰ» τοῦ Φάωνος.— «1912—1913» τῆς Βαλκανικῆς Συμμαχίας.— «Φθινόπωρον» τῆς Ρεζεντᾶς.— Ποιήματα τοῦ Κύματος.— «Λούδουδα» τῆς Μπουμπουλῆς.— Μικρὰ διάφορα διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται: «Μία ὠραία ἀνοιξιὰτικὴ βραδυὰ» (κοινὸν καὶ παράκαιρον).— «Ὁ Χειμῶν» (οἱ στίχοι καλοί, ἀλλὰ πῶς ἀπὸ τὴν ἀνοιξιν ἐρχεται εὐθὺς χειμῶν;).— «Ἀχ, τί νὰ γράψω!» (ἄτεχον).— «Πρέπει νὰ φονευθῶν καὶ οἱ δύο» (ἡ γλῶσσα τῆς μεταφράσεως σχολαστικὴ καὶ εἰς πολλὰ λανθασμένη).— «Ὅχι» (ἄτεχον).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν: ἡ Δικηγόρος τῆς Νεαπόλεως (0) μετὰ Φάωνα, Ἐξόριστον Ἀντίδα, Πειρακτῆριον.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Ἀπελευθερωθεῖσαν Ἑλλάδα, (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) Τὰμ—Τὰμ—Τιπτήν (οἱ ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ εἶνε ἀσχετοὶ μετὰ τοὺς Διαγωνισμοὺς Ἀύσεων Πνευμ. Ἀσκήσεων, περὶ τῶν ὁποίων πραγματεύεται τὸ Δ' Κεφάλαιον τοῦ Ὁδηγ. Δοξαμένω Δεμίρ Ἰσαῦρ (διευθύνσεις συνδρομητῶν κατ' ἀρχὴν δὲν δίδω εἰς κανένα· ἄλλως τε διὰ τὸ ξεσπᾶν θὰ σοῦ ἐγχεῖσθοντο μᾶλλον παιδιὰ ποῦ νὰ μὴ εἶνε συνδρομηταί, διὰ νὰ τὰ ἐγγράψῃς) Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες (ἐλήφθησαν) Πινθαγόραν τὸν Σάμιον (ὁ καλὸς σου πατέρας ἐφρόντισε δι' ὅλα) Ρεζεντᾶν (εὐχαριστῶ) ἀποῦ δὲν εἶχες ἰδῇ τὴν ἐρώτησιν δὲν πιστῶς· τὰ 50 λ. κατετέθησαν εἰς τὸ ταμεῖον τῶν Ἀπόρων) Μαρτίαν Σ. Μ. (ἔστειλα ἐκ νέου) Εὐγενὲς Ἰδανικὸν (ἂν ἦσαν πειρακτικά, κακῶς ἐδημοσιεύθησαν· ἐκείναι, οὕτε αὐτὸ θὰ ἐδικαιολόγει τὴν ἐπινάλειαν τοῦ λάθους· τὰ προσωπικά, ὅταν δὲν εἶνε ἡ φιλοφρονησις ἡ πολὺ ἄκκα πειράγματα, πρέπει νὰ ταποφεύγωμεν) Πατρινὸ Ναντόπουλο (ἐλήφθησαν) Ποντιάδα Αἰγαν (ἔτσι φαίνεται) θὰ τὰ ἡῶραν καὶ θὰ τὰ ἐπῆσαν· γαίρω διὰ τὰς γνωριμίας ποῦ ἔκαμες στὴν Πόλιν· ὅλα καλὰ παιδιὰ, σὰν καὶ σέ) Τρελλὴν Ναυτοπούλιν (νὰ σοῦ ζήσῃ ὁ μπαμπᾶς, νὰ τὸν χαίρῃσαι) Ἀπολεσθὲν Ἰδεῶδες (τετράδιον ἔστειλα· ἡ περὶ ἧς ἐρώτησις εὐρίσκεται στὰς Ἀθήνας) Μπαρουτοκαταναμένην Γαλανόλεωκην (καὶ βραβεῖον ἂν δὲν εἶνε νὰ πάρῃς—αὐτὸ δὲν τὸ ξέρω ἀκόμη—βεβαίως ἡ ὥρα σου ἐχρησιμοποίηθη καλλίτερα) Μαυροκέρασον (στειλέ μου ἄλλη πῖο δύσκολη) Πληρωμένον Μαχητὴν (τετράδια ἔστειλα· ἔ, ὁ Γενναίοντος Στρατηλάτης ἂς περιμένῃ ὀλίγον) Ἐ-

λευθερωθεῖσαν Μακεδονίαν (εὐχομαι περαστικά· φοβερὸν νὰ ζῇ κανεὶς εἰς ἓνα τόσο βάρβαρον τόπον· ἀλλ' ὅταν εἶνε ἀνάγκη, τί νὰ γίνῃ;) Ἐνθουσιώδη Κυπριοπούλιν (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνέργειάς καὶ περιμένω) Δικηγόρον τῆς Νεολαίας (παρηγορήσου· αὐτὰ ἔχει ὁ κόσμος) Ἀστέρα τῆς Ἐλευθερίας (καλῶς νὰ ἔλθῃς!) Νιόβην (ξεύρεις, ἡ ἐργασία παρηγορεῖ...) Μπουμπουλῆν (ἔ, καὶ ποῖός δὲν ἀγαπᾷ τὸν ἑαυτὸν τοῦ;... ὁ Λῶρης Μαργαρίτης σπουδάζει ἀκόμη· δὲν ἐτελείωσε τὰς σπουδὰς του, διότι ἐν τῷ μεταξύ εἶχεν ἀσθενήσει) Ἀλασσιανὴν Μεξικάναν (καλῶς ἦλθες· ἀλλὰ κρῖμα νὰ μὴ σὲ ἰδῶ!) Φάωνα (πάλιν τόμους τῆς δραχμῆς θὰ πάρῃς καὶ θὰ τοὺς χαρίσῃς) Βαλκανικὴν Συμμαχίαν, Κύμα, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 30ὴν Ὀκτωβρίου, θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Νέος 139ος Διαγωνισμὸς Ἀύσεων

Αὐγούστου—Νοεμβρίου

(Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 2 Φεβρουαρίου. ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ).

528. Λεξιγράφος

Μὲ υετογὴ μετὰ πρόθεσιν
Δισύλλαδον ἐνόηθ.
Καὶ κάποιος τῶν Ἀργοναυτῶν
Εὐθὺς ἐφανερῶθη.

Ἐστάλη ὑπὸ Μαρουδῶς Χρ. Σουβαλιτῆ.

529. Μεταγραμματισμός

Μ' ἀγαπᾷς μετὰ τὸ φῖ
Μὲ φορεῖς μετὰ τὸ πῖ.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βοσκοπούλας τῆς Δωρίδος

530. Ἀναγραμματισμός

Ἄν ἐποχὴν ὠραίαν
Τὴν ἀναγραμματίσῃς,
Ποῖαν θεῖν, εἰπέ μου,
ἔμπρός σου θ' ἀπαντήσῃς;
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κύματος

531. Ρόμβος

* Τὸ πρῶτον καὶ τὸ πέμπτον
* * * Στὸ σκάφος θὰ ἰδῇς.
* * * * * Στὰ τρακτικά τὸ ἄλλο
* * * Εὐκόλως θὰ τὸ βρῇς.
* Τὸ τρίτον μου ἔνα νησί
* Ἑλληνικὸ δηλώνει
Καὶ, ὡς συνήθως, κητικόν
Τὸν Ρόμβον συμπληρῶνει.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡρωτικῆς Σάμου

532. Ἀστίγρ

* * * Νάντικτασταθοῦν οἱ ἀστε-
* * * ρίσκοι διὰ γραμμάτων οὕ-
* * * * * τως, ὥστε νὰ γινώσκων-
* * * * * ταί: καθέτως θεὰ τιμωρός·
* * * ὁριζόντως πολέμην τοῦ
* * * * * Βελγίου, περίφημος διὰ
* * * * * μίαν μεγάλην μάχην· δια-
* * * * * γωνίως δὲ Μόδσα καὶ ἀστίγρ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Συμβόλου τοῦ Χριστιανισμοῦ

533—537. Μαγικὸν Γράμμα

Τὴν ἀνταλλαγὴν ἐνός γράμματος ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἐνός ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἀνεῖ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Κῆρος, Τίτος, μέλος, μῆλον, μῖτος

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀπολεσθέντος Ἰδεῶδες

538—539. Λογοπαίγιον

1. — Ποῖος βασιλεὺς δὲν ἔκυψε ποτέ;
2. — Ποῖον ἥμισυ εἶνε μεγαλειότερον τοῦ ὅλου;

Ἐστάλη ὑπὸ Ν. Δ. Πίστη

540. Φωνηεντόλιπον καὶ Ἑλλιποσύμφωνον ἐκ Διπλῆς Ἀκροστιχίδος.

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν φωνηεντόλιπον Γνωμικὸν τοῦ τύπου:

* * * * *

τὰ δὲ δεύτερα γράμματα Ἑλλιποσύμφωνον τοῦ τύπου.

* * * * *

τῶν ὁποίων ζητεῖται ἡ λύσις:

1, Πόλις τῆς Βαυαρίας. 2, Σημεῖον τῆς σφαίρας. 3, Εὐώδες φυτὸν τοῦ βουνοῦ. 4, Ἀργαία βασίλισσα τῆς Μεσσηνίας. 5, Βασιλεὺς τοῦ Ἀργούς. 6, Σημεῖον τοῦ ὀρίζοντος. 7, Ἀρχαῖος λυρικός ποιητής.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἰδεῶδες

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ναί, Ἀάτριν τοῦ Ὁραίου, περιμένω τὴν διευθυσίν σου, γὰρ νὰ σοῦ στείλω κάρτες.— Ἀκακία. (ΙΓ', 434)

Ἀφελὴς Ξανθοῦλα, μὴ θυμώσῃς· σοῦ γράφω ἀμέσως.— Ἀκακία. (ΙΓ', 435)

Παρακαλῶ τὴν ἀνεψίαν τῆς Κυρίας Κ. Παρρέν νὰ μοῦ στείλῃ τὴν διευθυσίν τῆς. Μὲ θυμᾶται.— Ἀκακία. (ΙΓ', 436)

Εἰς τὸν ἐορτάζοντα ἐν Ἀθήναις ἀδελφόν μου Δ. Ἐλευθεριάδην εὐχομαι ἔτη πολλὰ καὶ εὐτυχίαν.— Ἀ. Ἐλευθεριάδης (ΙΓ', 437)

Εν Τούτῳ Νίκα, Δ. Εὐαγγελόπουλε, πέμπω χιλίας δύο ἀδελφικάς εὐχὰς διὰ τὴν ἐορτήν σου.— Ἐνθουσιώδης Ἑλλήν (ΙΓ', 438)

Ναί, Σύμβολον τοῦ Χριστιανισμοῦ, δέχομαι τὴν ἀνταλλαγὴν.— Ἀπολεσθὲν Ἰδεῶδες. (ΙΓ', 439)

Υποστηρίζομεν ἐνθέρμως τὸν «Πανπειρωτικὸν Σύλλογον Νέων Ἑλλάδας».— Πυροφόρος Κανάρης, Βλαδίμηρος Ἀδασιδης, Ἰωάννης Δημητριάδης, Βασίλειος Αἰδῆς, Ὁρέτης Αἰδῆς. (ΙΓ', 440)

Ἀνταλλάσσω c. p. μετὰ ὅλους τοὺς ψευδωνυμοῦχος. Τέλλε Ἀγρα, δέχεσθε ἀλληλογραφίαν;— Εὐγενὲς Ἰδανικόν. (ΙΓ', 441)

Εὐχαριστῶ ἅπαντας τοὺς ψηφίσαντάς με· ἐδέχομαι μετὰ πάντων ἀλληλογραφίαν. Δαίς μου: Δοξαμένω Δεμίρ Ἰσαῦρ, Ἀλωπεκῆς 14, Ἀθήνας.

Demoiselle diplômée donne Cours de diction et de français aux jeunes filles à 10 francs par mois. Adresse L. C. Poste restante. (ΙΓ', 443)

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 47ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδε τὰς λύσεις εἰς τὰς σελ. 377 καὶ 393).

ΑΘΗΝΩΝ: Ταυτάμ—Τιπτής. Ἀνδρομάχη Μ Χύμον
ΚΥΠΑΡΙΣΣΙΑΣ: Π. Ι. Τσίνιτιρας, Παν. Ἰ. Ἰωαννίδης, Ἰωάν. Σαρ Παπαχριστοφίλου.
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ: Πατριωτικὸς Ἰδῶς.
ΜΕΣΣΗΝΗΣ: Γεώρ. Γ. Κατσούλης, Νικ. Γ. Δρακόπουλος.
ΠΑΤΡΩΝ: Πατρινὸ Ναντόπουλο.
ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Νικηφόρος Ναυμαχία.
ΠΥΡΓΟΥ: Βικ. Α. Βιτωράτος.
ΣΥΡΟΥ: Στ. Γ. Κολοκοῦνης.
ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ: Διπλὸς Μενεξέας.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐρόνων δόθῃν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτὴν καὶ ἐληρώθη ὁ ἐν Κυπαρισσίᾳ ΠΑΝ. Γ. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ ὁ ὁποῖος ἐνεργῶς διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1 Νοεμβρίου.